

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

Číslo 1 - Únor 2007

Pražský pomocný biskup Václav Malý při návštěvě u Panny Marie Královny míru na Nový rok 2007, kdy farnost slavnostní mší svatou vstupovala do jubilejního roku 70. výročí posvěcení lhoteckého kostela. Vlevo jáhen František Martinek.

Snímek Eva Kocmanová

KDY SE NÁS BŮH DOTÝKÁ

Ve středu 21. února jsme Popelační středou vstoupili do čtyřicetidenní postní doby. Evangelium první postní neděle nám říká, že Duch svatý vodil Ježíše po poušti čtyřicet dnů.

Poušť – tedy samota – je něco, bez čeho se člověk nemůže obejít, jestliže chce zůstat člověkem. Z evangelia víme, že Ježíš často vyhledával samotu. Dříve, než ustanovil apoštoly, strávil celou noc v modlitbě. Po vyčerpávajícím dnu v Kafarnau rychle odchází do samoty a modlí se.

V tichu samoty měl potřebu mluvit se svým nebeským Otcem. A kdo mohl více cítit půvab takových chvil

(Dokončení na str. 2)

DO JUBILEJNÍHO ROKU S BISKUPEM V. MALÝM

Lhotecká farnost vstoupila v pondělí 1. ledna L. P. 2007 do roku, kdy oslaví 70. výročí vybudování a posvěcení svého kostela slavnostní mší svatou, kterou krátce před tím, než oslavil desáté výročí svého biskupského svěcení, sloužil Václav Malý. Spolu s ním ji koncebrovali otcové Bedřich Vymětalík, Kamil Vrzal a na vozíku Tomáš Vlasák.

„My jsme s páterem Vlasákem dlouholetí přátelé a kamarádi, a tak jsem, Tomáši, rád, že jsi tady s námi,“ zareagoval na jeho přítomnost

pan biskup. Pak se obrátil k věřícím. S poukázáním na to, že kostel v Praze na Lhotce je zasvěcen

(Dokončení na str. 3)

DENNĚ HOSPODINA POZNÁVAT

Homilie V. Malého ve lhoteckém kostele

K Novému roku si většinou přejeme různá přání. To podstatné je vyjádřeno v prvním čtení ze 4. knihy Mojžíšovy. V úryvku ze 6. kapitoly, v tzv. áronském požehnání, kdy Hospodin řekl Mojžíšovi, aby řekl svému bratru Áronovi, který byl ustanoven do kněžské služby: Tak budete žehnat izraelským synům, budete jim říkat: „Ať tobě Hospodin požehná

a ochraňuje tě. Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostiv! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje.“

V tom je geniálním způsobem obsaženo všechno podstatné pro naše životy. První prosba je: „Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě.“

(Pokračování na str. 2)

STATISTIKA ZA ROK 2006

V našem kostele bylo v roce 2006 odslouženo 531 mší svatých a při nich rozdáno 56 000 svatých přijímání. Prvních svatých přijímání bylo loni podáno 19.

Bylo uděleno 42 křtů, z toho 31 dětem do jednoho roku, osmi dětem od jednoho roku do sedmi let a třem nad 14 let.

Svátost manželství na Lhotce uzavřelo sedm párů.

Svátost nemocných byla udělena 46 osobám při společné bohoslužbě a 19 lidem individuálně – doma, v nemocnicích, v domovech důchodců.

Pohřbů bylo 22, z toho osm s rozloučením v kostele a čtrnáct v obřadních síních.

Od loňského roku se připravuje pět dospělých katechumenů k přijetí svátosti křtu. Přijmou ji letos na Bílou sobotu.

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

DENNĚ HOSPODINA POZNÁVAT

(Pokračování ze str. 1)

Žehnání není žádná magie. To není magické přivolávání si Boží přízně. Žehnání znamená prosbu, aby člověk dostal podstatné dary pro svůj život. Dary, které ho vedou k větší a hlubší lidskosti. Dary, které mu dávají poznat, jak Bůh působí v jeho životě i v životě prostředí, do kterého ho postavil. Žehnání tedy znamená prosbu o toto poznání. Co je dobré a co je zlé. Prosbu o rozlišení, co člověku prospívá a co ne.

Každý z nás někdy upadne do rozpaků, protože najednou neví co dál. Nemůže se rozhodnout, protože stejné důvody jsou pro obě alternativy nebo dokonce alternativ více. A do těchto situací míří právě prosba o požehnání. Poznat a dobře rozlišovat a zároveň osvojit si smýšlení, co víc mě přibližuje Bohu a víc mě přibližuje bližním. Na to nejsou všeobecná pravidla. Říkáme Desatero, ale to jsou jenom meze. Desatero je třeba naplnit odpovědností a každodenním vnitřním rozhodováním. Hospodin si přeje dospělé jedince, ne děti vedené za ručičku. Hospodin si přeje ty, kdo se na základě dobrého rozlišení odpovědně dovedou rozhodnout pro to, co je přibližuje Bohu a bližnímu.

Zároveň prosba o požehnání znamená, aby Hospodin v nás probouzel touhu poznat, protože zase ze své zkušenosti víme, že často jsme pohodlní, že máme různé návyky, třeba dobré, a už se nám nechce z toho vycházet. Ale právě chodit před Hospodinem znamená každodenně nově a nově Hospodina poznávat, znovu a znovu očišťovat a obnovovat vztah k němu skrze bližní.

A zároveň je tam prosba: „Ať tě ochraňuje.“ Ochraňuje před Zlým. Zlý s velkým Z je v Bibli nazýván velmi příhodnými výrazy. Nebudu vás zatěžovat hebrejštinou ani řečtinou, ale Zlý je nazýván v Bibli pokušitel, svůdce nebo také převravec. Je to ten, kdo zamlžuje, staví hodnoty tak, že se člověku zdá „Ano, toto mi prospívá“, ale ve skutečnosti ho to vede do pekel. Zlý je ten, který si libuje v polopravdách, zamlženosti, jenom jakési nápovědě, který nikdy neřekne plnou pravdu. Ale právě my jsme pozváni k tomu, abychom se otevřeli plné pravdě. To není ideologie, to není teorie, plnou

pravdou je náš autentický živý vztah vůči Bohu skrze bližní. A o tuto ochranu tedy prosíme.

„Ať Hospodin rozzáří, rozjasní svou tvář před tebou.“ To je nádherný příměr, nádherný obraz. Samozřejmě se pohybujeme v rovině obrazů. Lidská řeč není schopna vyjádřit Boží tajemství, není schopna vyjádřit tajemství Boží přítomnosti. Ale ať Hospodin rozzáří svou tvář. To znamená, ať se nám dá více poznat v těch všedních záležitostech, v situacích, které si přivodíme sami, nebo do kterých se dostaneme. To také předpokládá, že se budeme snažit, abychom se mu připodobnili.

Nejsme povoláni k tomu, abychom byli vzornými moralisty. Jsme povoláni k tomu, abychom svědčili o Boží svatosti. Abychom se zříkali toho, co vede zdánlivě k naší samostatnosti. Abychom postupně odstraňovali pychu, že na svůj život stačíme sami. K tomu tedy je zaměřena prosba „Ať Hospodin rozzáří, rozjasní svou tvář a je ti milostiv“. Můžeme se spolehnout na Boží odpuštění. Ne s ním kalkulovat; vůbec si je nezasloužíme. Žijeme na dluh. Bohu nikdy nemůžeme splatit to, co nám dal. A přesto můžeme žít takto svobodně a spolehnout se na Boží odpuštění a takového Boha zpřítom-

KDY SE NÁS BŮH DOTÝKÁ

(Dokončení ze str. 1)

s Bohem než právě Ježíš? Také po poslední večeři vychází z večeřadla a hledá samotu a modlitbu. Samotu, která je přítomností Boha a ne nepřítomností lidí.

Kristus cítil důležitost těchto chvílí, vždyť žil v křehkém těle, jako je naše. Nikdo lépe nechápal a necítil, že bez Boha je člověk ztracený.

Proč člověk, který vyšel z rukou Božích, nejde po této cestě a vytváří odstup od Boha? Proč? Má strach z konfrontace a pravdy? Bez toho ale nemůže růst.

Přeji vám i sobě, aby se nám dařilo v letošní postní době nacházet více času na osobní setkávání se s Bohem v samotě. Kdy méně mluvíme a více máme vědomí, že někdo mluví k nám. Chvilé, kdy cítíme Boží přítomnost, kdy cítíme, že se nás Bůh dotýká.

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

ňovat i ve svém životě – že se naučíme odpouštět. Není to snadné a zase to vyžaduje každodenní rozhodnutí, každodenní probouzení touhy umět odpouštět.

A nakonec ta třetí prosba „Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje.“ Ze začátku jsem připomněl, že se dnes, v Den modliteb za světový mír chceme modlit za mír, za bolavá místa ve světě. Ale předpokladem je, že tento pokoj neseme v sobě, abychom ho dovedli šířit okolo sebe a aby naše modlitba byla postavena opravdu na skále a ne na písku.

Hospodinův pokoj znamená, že jsme svobodni od toho potvrzovat sami sebe před ním. Jsme mu vždycky dost dobří, aby se námi zabýval, aby nad námi rozjasňoval svou tvář. Hospodin nečeká, až dosáhneme určité morální úrovně a teprve jakoby si zasloužíme jeho přízeň. Ne. On sestupuje do naší tmy, do naší bídy, do našich nejistot, našich slabostí, našich rozpaků, našich nemocí. Takovýto Hospodin má s námi co do činění. A náš pokoj vyrůstá z toho, že jsme takto přijímáni. Že můžeme před ním být sami sebou, že nemusíme nic předstírat.

Před druhými můžeme předstírat. Dokonce můžeme předstírat sami před sebou. Před Hospodinem bychom měli být svobodni, protože Hospodin prohlédá srdce i ledví, jak říká na jiném místě krásně Písmo svaté. Hospodinův pokoj také znamená smíření. Smíření se sebou samým. Přijmout sám sebe ve svých kvalitách, ale i ve svých slabostech. Zbavit se pokušení pořád se porovnávat jenom se svým okolím, ale jako měřítko brát svoji touhu po autentickém stavu vůči Hospodinu skrze své bližní.

O to tedy prosí Áron, když žehná Božímu lidu putujícímu do zaslíbené země. A o to prosíme i my dnes na začátku občanského roku. Prosme Pána, aby se nám alespoň zčásti dařilo naplňovat to, o co se tady prosí a čemu se žehná v tomto áronském požehnání. A pak věrme, že náš život dostane pevnější základ, dostane hloubku a zároveň to nebude život smutný, upocený, upachtěný, ale život košatý, život spojený s hrdostí, že můžeme patřit Hospodinu, Pánu nad životem a smrtí.

DO JUBILEJNÍHO ROKU S BISKUPEM V. MALÝM

(Dokončení ze str. 1)

Panně Marii Královně míru, a protože 1. leden je dnem, kdy se katolická církev modlí za mír, připomenul bolavá místa současného světa, kde dosud mír není. Mluví se o Iráku, o Svaté zemi, ale bolavějších míst je mnohem víc, řekl. Cejlón, Somálsko, Súdán, Uganda, Kongo, Salvador... To všechno jsou místa, kde hynou nevinní lidé. Proto se dnes, kdy je Světový den modliteb za mír, řekl pan biskup, budeme modlit, aby i tam zavládl Kristův pokoj a spravedlnost. Ale předpokladem našich modliteb je, abychom se snažili nasát Kristův mír do svých srdcí.

Homilii otce biskupa uveřejňujeme na str. 1 a 2.

Při přímluvách jsme Pána prosili za děti, aby se z nich stali dobří křesťané, za rodiče, aby si uchovali věrnost, za naše farní společenství i za kněze u oltáře...

Před tím, než jsme se všichni pomodlili modlitbu, kterou nás naučil náš Pán Ježíš Kristus, jsme si, povzbuzení V. Malým, vzpomněli také na křesťany pronásledované v Severní Koreji a jiných zemích.

Při mši chrámový sbor za řízení Ladislava Pospíšila poprvé na lhoteckém kůru uvedl Missu brevis současného skladatele Zdeňka Lukáše, dílo na dobu svého vzniku překvapivě melodické a příjemné.

V závěru mše svaté si otec biskup s námi, jak bylo vidět, s chutí zazpíval lhoteckou píseň Královně míru.

Při besedě s věřícími, jež následovala po bohoslužbě, si náš novoroční host pod vlivem atmosféry u Panny Marie Královny míru povzdychl: Tak se mi dneska zastesklo, že musím sedět u počítače v Arcibiskupském paláci a „mastiť“ papíry. Potom se znovu obrátil k P. Vlasákovi, kterého zná z doby Charty 77: „Už léta jsme spolupracovníci. Velmi si ho vážím. Dokud mohl, chodil jako duchovní do věznic. Naprosto nezištně chodil do prostředí, kterého se mnozí obávají.“

J.S.

O HOSPODAŘENÍ FARNOSTI V ROCE 2006

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ÚDAJE – Všechny údaje po zaokrouhlení

Běžné náklady celkem z toho	281 000 Kč
Plyn	77 000 Kč
Elektřina	19 000 Kč
Bohoslužebný materiál	17 700 Kč
Materiálové výdaje na provoz	17 000 Kč
Pojištění kostela	11 000 Kč
Vodné a stočné	8 000 Kč
Oprava elektroinstalace v kostele	36 000 Kč
Opravy kancelářské techniky	6 600 Kč
Ostatní služby	9 900 Kč
Bankovní poplatky	2 200 Kč
Odvod svépomocnému fondu arcibiskupství	20 000 Kč
Mimořádné výdaje	
Rekonstrukce vitráží – kůr a boční okna	1 095 000 Kč
(Celkový náklad na rekonstrukci vitráží	1 437 500 Kč)

	Přijato
Běžné výnosy – nedělní sbírky	392 000 Kč

Mimořádné příjmy – ke krytí výdajů rekonstrukce vitráží	
Příspěvek od Úřadu Městské části Praha 4	715 000 Kč
Dary farníků převodem na účet	391 000 Kč
Dary farníků v hotovosti	294 000 Kč
Celkem mimořádné příjmy	1 400 000 Kč

Sbírky vyhlášené arcibiskupstvím	91 000 Kč
----------------------------------	-----------

Rok 2006 byl pro naši farnost úspěšný i „hospodářsky“. Nejde o peníze, o zisk, ale o to, abychom mohli kostel a farní budovu udržet v pořádku jak pro bohoslužby, tak pro všechny další pastorační aktivity. **Rozhodující položky běžného provozu představují „teplo a světlo“ – téměř sto tisíc korun a 37 % běžných výdajů, tedy přes jednu třetinu.**

Zcela zásadní akcí roku 2006 byla rekonstrukce vitráží – na kůru a v dvanácti bočních oknech v kostele. Tuto investici za téměř 1,44 miliónu korun nám pomohl financovat Úřad Městské části Praha 4 z necelých 50 %, zbývající druhou polovinu jsme si opatřili sami. Je potěšitelné i obdivuhodné, že dřtivou část této druhé poloviny jsme vybrali sami mezi sebou. Opět se tedy ukázalo, že když v naší farnosti o „něco jde“, jsou naši farníci ochotni obětovat i ze svých příjmů či úspor. Za to patří všem dárcům velké Zaplať Bůh.

Patří se též poděkovat Hospodinu, že nám umožnil tuto mimořádnou akci udělat ještě včas. Měli jsme štěstí, že v listopadu a prosinci bylo celkem teplo a že tedy rekonstrukce 12 bočních oken nebyla komplikována zimou, deštěm ani sněhem. Ale ještě větší štěstí jsme měli, že v době lednové vichřice byla vitráž na kůru dávno zrekonstruována a chráněna vnějším speciálním předsklením. Vitráž před rekonstrukcí by tuto výjimečnou vichřici zřejmě „nepřežila“ a její sesypání a rozbití by způsobilo mnohem větší škodu, než kolik stála její rekonstrukce.

Rekonstruované vitráže s novým vnějším předsklením vydrží určitě mnohem déle, protože nebudou trpět vnějšími povětrnostními vlivy, určitě přispěly ke snížení hluchnosti v kostele (hluk z frekventované Mariánské ulice je výrazně nižší) a snad také trochu pomohou snížit únik tepla z kostela.

ZÁMĚRY V ROCE 2007

Vstoupili jsme do roku 70. výročí posvěcení lhotického kostela, tedy do roku významného výročí v životě naší farnosti. Chceme se postupně vracet ke dlouhodobým záměrům, o nichž jsme během roku 2006 informovali, ať již jde o otázku bydlení faráře nebo o přípravu rekonstrukce farní budovy. K těmto výhledovým a vlastně dlouhodobým otázkám se chceme v roce 2007 vracet samostatně tak, jak se podaří tu kterou věc zpracovat a přivést.

V oblasti stavebně-technických úprav se v našem kostele chceme v letošním roce soustředit na dvě oblasti:

- a) dokončení rekonstrukce vitráží,
- b) větrání kostela.

Pokud jde o vitráže, zbývá rekonstruovat šest ze sedmi oken v presbytáři kostela, samozřejmě včetně tzv. figurálních vitráží. Na některých se začíná projevat stejný problém, jaký byl u vitráže na kůru, totiž jejich sesouvání. Rovněž dodatečně instalované vnitřní předsklení neplní správně svou funkci a navíc narušuje vzhled vitráží. Řešení těchto problémů známe, osvědčené dodavatele máme také k dispozici. Protože jde o tzv. figurální vitráže, které jsou mnohem náročnější než ty jednoduché v bočních oknech, bude i vyšší cena. Rekonstrukce šesti vitrážových oken v presbytáři vyjde na 1,491 miliónu Kč; a opět jsme požádali městské instituce o příspěvek. Až budeme znát výsledek naší žádosti, budeme farnost informovat, v jakém rozsahu si musíme na tuto důležitou opravu kostela vybrat sami mezi sebou.

Pokud jde o větrání kostela, proběhlo několik technických konzultací a v současné době se finalizují práce na technickém projektu. V žádném případě neuvažujeme o klimatizaci, ale jen o větrání kostela tak, aby byla zajištěna výměna vydýchaného vzduchu. Snažíme se najít jednoduché, funkční a ne příliš nákladné řešení.

Obě akce – rekonstrukci vitrážových oken v presbytáři a větrání kostela – bychom chtěli zvládnout do léta nebo nejpozději během léta, aby byl kostel včas připraven na podzimní jubileum.

J. H.

Tříkrálová sbírka: JAK TO VŠECHNO DOPADLO

Do nového roku jsme jako obvykle vstoupili tříkrálovým koledováním. Koledníky bylo možné potkávat nejen v Praze, ale i v dalších městech a obcích celé republiky. Zatímco na Moravě často obcházejí jednotlivé domy, ve velkých městech a především v Praze většinou využívají místa s velkou koncentrací lidí. My jsme letos vsadili nejen na jistotu známých míst z let minulých, ale zkusili jsme štěstí i v nově vystavěném obchodním centru (OC) Novodvorská Plaza, samozřejmě po předchozím projednání s jeho vedením a s patřičným povolením pro koledování před vstupem do OC. Tohoto místa se ujala naše skupinka.

Koledovali jsme v pátek odpoledne a v sobotu dopoledne. Oba dva dny nás trápily zejména studeným větrem, který brzy způsoboval prokřehnutí našich končetin, takže jsme se čas od času před nepřízní počasí schovávali do vstupního vestibulu.

V pátek v naší skupince koledovali Filip a Markéta Pelantovi a Betka Remešová. Filip byl v minulých letech ochotným černým vzadu, ale tentokrát již předal žezlo své mladší sestře, která – ač z počátku trochu neochotně – se své role ujala odvázně. Ještě v pátek to nebylo tak zlé, neboť živočišné uhlí, které bylo použito jako pleťové masky, nebylo rozprostřeno s takovou vervou. V sobotu se ale barvení ujal Filip a svou pečlivostí docílil takové černoty, že leckterý kominík by nevypadal tak tmavě ani po týdnu těžké práce v továrních komínkách bez vody a mýdla. Každopádně tři krále jsme měli a mohli jsme tedy vyrazit na koledu. Ze začátku nám koledování

šlo pěkně, byli jsme ještě rozehřátí z kostela a patřičně natěšení. S přibývajícím časem se však začala dostávat únava a chlad ze studeného větru. Celkově jsme se v pátek u OC zdrželi asi dvě a půl hodinky a pak jsme se rozhodli, že pro tentokrát nám to stačilo.

V sobotu se dostavil Filip s houslemi, o kterých den předtím nechtěl od své maminky ani slyšet. Přes noc se mu to však v hlavě rozleželo, protože jsme se do něj v pátek všichni pustili, že je to výborný nápad. S Filipem dorazila i Markéta, na které tentokrát brácha nenechal kousek bílé pleti. Betku vystřídal Štěpán Vašíček, kterého mnozí z vás jistě znají z jeho ministrantské služby v kostele. Jelikož jsme byli kompletní, mohli jsme vyrazit.

Začali jsme, stejně jako předešlý den, na stejném místě před hlavním vstupem. Filip hrál na housle a my usilovně zpívali tříkrálovou koledu. Koledu jsme si i nyní mírně upravili do své vlastní verze; na konci jsme místo „a nový rok vám vinšujem“ zpívali „za vaše dary vám děkujem“. Asi tak po hodině zpívání mě začala děčka přemlouvat, abychom šli k druhému vchodu směrem od parkoviště. Nebyl jsem si jistý, jestli můžeme, protože na povolení jsme měli napsané „pouze před hlavním vchodem“. Sebral jsem tedy trochu odvahy a vyrazil se zeptat ostrahy, zda jim to nebude vadit. Bylo mi řečeno, že je jedno, před jakým vchodem budeme koledovat, takže jsme se přesunuli na parkoviště. Ale stejně jsme tam moc dlouho nevydrželi. Počet lidí byl přibližně stejný a vítr tam foukal možná ještě trochu víc.

V tu chvíli mě začal přemlouvat Filip, kterému zima nejvíce vadila, protože nepříznivě působila nejen na housle, ale také na jeho již tak dost zmrzlé ruce, ať se jdu zeptat ostrahy ještě jednou, zda bychom nemohli hrát a koledovat uvnitř. To už jsem měl větší obavy a moc se mi do toho nechtělo. Po nějaké chvíli asertivního přemlouvání (jak to ty děti dělají, že umí být tak neodbytné?) jsem se nakonec znovu vydal za ostrahou. Jaké bylo mé překvapení, když i na tuto prosbu nebyla záporná reakce a my jsme se mohli přesunout do tepla vstupní haly nákupního centra. Koledování nám šlo hned více od pusu a nakonec se dostavil i kýžený úspěch v celkem slušně naplněné kasičce. Skončili jsme kolem 13. hodiny, ale Filip dál pokračoval, protože byl ten den využit ještě v další skupince v čele s Jitkou Bartošovou.

Ostatní skupinky jistě zažívaly podobné radosti i problémy se svým koledováním. Ale hlavně všichni vytrvali a nějakou tu korunku vykoledovali. A také díky tomu se nám všem nakonec podařilo získat doposud neuvěřitelnou částku 59 495,90 Kč (což je oproti loňsku skoro dvojnásobek!), ze které poputuje 38 670 Kč do Církevní mateřské školy Studánka. Tato suma nás vynesla na šestou pozici v celé Praze. Na prvním místě jsou koledníci povolání již druhý rok z Polska – v podstatě jsme tedy na páté pozici.

Proto bych také rád na tomto místě za pomoc při letošním koledování poděkoval zejména všem koledníkům i vedoucím skupinek. Pevně věřím, že příští rok se znovu sejdem a že se k nám přidají i další. Letos jsme si nasadili laťku hodně vysoko, tak doufám, že jí v dalších letech budeme úspěšně udržovat nebo, ještě lépe, překonávat. Děkuji i všem těm, kteří na Tříkrálovou sbírku přispěli, bez nich bychom takového úspěchu také nedosáhli.

Koledování se nám letos opravdu vydařilo. Ať se nám daří i vše ostatní, co nás letos čeká, a to samé přejeme i vám všem.

TOMÁŠ HROUDA
Snímky Olga a Tomáš Hroudovi

Přehled kasiček v naší farnosti

Vedoucí skupinky + koledníci	Číslo kasičky	Vybraná částka	Místo koledování
František Holík + děti	2	7 621,00 Kč	Makro Čestlice
	4	4 679,50 Kč	Makro Čestlice
		12 300,50 Kč	
Tomáš Hrouda + Filip a Markéta Pelantovi, Bětka Remešová a Štěpán Vašíček	12	7 564,00 Kč	OC Novodvorská Plaza
Lenka Urbanová s dětmi	3	6 917,50 Kč	
Kostel a fara	9	6 360,50 Kč	
p. Stodola s dětmi	8	5 761,40 Kč	
Pavel Korec + děti	11	4 987,50 Kč	Budějovická
Jitka Bartošová s dětmi a Filip Pelant	7	4 834,50 Kč	OC Novodvorská Plaza, centrum
Michael Ort s dětmi a Terka a Vojta Korcovi	10	3 661,50 Kč	Budějovická
Lenka Kapsová s dětmi	5	3 482,00 Kč	Sofijské náměstí
Gabriela Minářová s dětmi	1	3 197,50 Kč	OD Delvita a Billa
p. Vagenknecht s dětmi	6	429,00 Kč	Budějovická
Celkem	12	59 495,90 Kč	

Celkový přehled – Praha (prvních 10 pozic)

Pořadí	Farnost /Farní charita	Celkem Kč	Počet kasiček	Ø na kasičku
1	Koledníci z Polska	418 137,00 Kč	185	2260,20 Kč
2	Praha 1 -Týn	137 488,50 Kč	40	3437,21 Kč
3	Praha 2 - sv. Jindřich	107 084,00 Kč	22	4867,45 Kč
4	FCH Žižkov	96 938,20 Kč	50	1938,76 Kč
5	FCH Chodov	83 271,50 Kč	20	4163,58 Kč
6	ŘKF Lhotka	59 495,90 Kč	12	4957,99 Kč
7	ŘKF Střešovice	53 030,30 Kč	10	5303,03 Kč
8	ŘKF Strašnice	51 635,40 Kč	15	3442,36 Kč
9	Praha 1 - PM Sněžná	48 409,00 Kč	18	2689,39 Kč
10	ŘKF Kobyliisy	46 221,30 Kč	11	4201,94 Kč
...	...			

Podrobný přehled naleznete na webových stránkách Charity:
<http://charita-adopce.cz> v rubrice Naše projekty – Tříkrálová sbírka.

ŘÍMSKÉ VÁNOCE

Ve Věstníku 6/2006 jsme si důkladně zavzpomínali na loňský listopadový zájezd asi padesáti našich farníků v čele s P. Bedřichem Vymětalíkem do Svaté země a do Egypta. Dnes bych čtenáře ráda seznámila s dalším poutním zájezdem cestovní kanceláře Palomino, a to do Říma.

Palomino jezdí do Věčného města každoročně, zpravidla od 22. prosince do 2. ledna, a vždy se jejího zájezdu zúčastňují i lidé ze lhotecké farnosti, někteří dokonce každoročně.

Z 35 osob nás tentokrát bylo od Panny Marie Královny míru deset. Řadu dnů jsme si užívali teplého jižního počasí a sluníčka a také vzorné péče tří salesiánů, kteří se v Římě starají o poutní dům Velehrad. Velehrad, který v roce 1968 zakoupil pro české poutníky kardinál Josef Beran a o který se léta staral otec Vojtěch, nyní spravuje otec Jiří. Otec Vojtěch se nyní, i přes svůj vysoký věk, střídá s otcem Pavlem při doprovázení poutníků po Římě i při výletech. Otec Vojtěch má vždycky velkou radost z toho, jak našincům chutná pravé italské cappuccino, na které je vždy pozve při některé z vycházek.

Letos jsme bohužel nedostali vstupenky na půlnoční mši ve svatopetrské bazilice, ale otec Vojtěch nám obstaral do Svatého Petra pozvánky alespoň na rozloučení se starým rokem, kde jsme se rovněž setkali s papežem Benediktem XVI.

Půlnoční mši jsme, pokud jsme na ni nešli do některého jiného římského kostela, slavili v intimním prostředí kaple českého poutního domu. Při štědrovečerní večeři ani v Římě pochopitelně nesměla chybět ryba s bramborovým salátem ani vánočka a chutné domácí pečivo, jako obvykle zhotovené a z Česka dovezené majitelkou cestovní kanceláře paní Irenou Hendrychovou.

Do nového roku jsme vstoupili s otci Jiřím a Pavlem, s kuchařem z Velehradu a s „tetičkami“, které tam jezdí našim salesiánům pomáhat z Čech, Moravy i ze Slovenska.

Někteří z nás, kteří jsme dříve zažili několik silvestrovských oslav s otcem Vojtěchem ve vinařském městečku Frascati, jež je proslulé svým vynikajícím stejnojmenným bílým vínem, byli trochu smutní, že tentokrát se tam nepojede, ale polodenní výlet do Ostie, kde jsme měli možnost prohlédnout si rozsáhlý areál se zajímavými archeologickými vykopávkami a rekonstruovaným římským domem, jakož i návštěva pláže s výhledem na moře, nám posezení u vína vynahradyly.

Nezapomenutelný byl v této sezóně i náš jednodenní výlet po stopách sv. Františka z Assisi.

Dá-li mi Pán Bůh zdraví, k zájezdu Palomina do Říma se na konci roku připojím i letos. Přidejte se ke mně, nebudete litovat.

VĚRA FEXOVÁ

Přesně tolik nás došlo ke hradu Karlštejn.

VÝLET NA VÝSTAVU JESLIČEK

Ráno 13. ledna v 8 hodin jsme měli sraz před lhoteckým kostelem.

Od kostela jsme šli na autobus a tím jsme odjeli na Smíchovské nádraží. Na nástupišti před příjezdem vlaku jsme si stihli zahrát hru na představování. Nejrychleji zopakoval naše jména (celkem 24) páter Bedřich Vymětalík, a to za rekordních 13,9 vteřiny.

Když přijel vlak, nastoupili jsme do něj a jeli již pro nás dobře známou trasou směrem na Beroun. Vystoupili jsme na zastávce Zadní Třebáň.

Než jsme se vydali na výlet, Eva nám vysvětlila celodenní hru o poklad, která spočívala ve sbírání papírků s čísly. Když jsme pak nasbíraná čísla doplnili do připravené tabulky, dověděli jsme se, co se pod jednotlivými políčky skrývá. Nejcennější byly diamanty, zlato, stříbro. Někdy jsme však našli jen kamení.

Po pár kilometrech jsme došli na louku nad hradem Karlštejn, nasvětili jsme se a zahráli si hru na dobývání hradu. Dokonce došlo i na

osobní souboje. Nejdramatičtější byly sourozenecké zápasy ve volném stylu. Když jsme se dost vyčerпали, pokračovali jsme dál. Sice trochu dost špinaví, ale se silným sebevědomím, že nás jen tak někdo nepřemůže.

Sešli jsme pod hrad Karlštejn a šli se podívat na výstavu betlémů. Nejhezčí a největší byl pohyblivý karlštejnský betlém v podkroví bývalé fary, která dnes slouží jako muzeum.

Po prohlídce výstavy betlémů jsme se spíš vydrápali než vylezli na kopec, odkud jsme měli krásný výhled na řeku Berounku a okolí. Povzbuzeni krásou přírody jsme se vydali do lesů hledat poklad, který střežil jednohlavý drak. Boj s drakem netrval dlouho. Jeho dlouhý ocas se zamotal do větví stromu, takže jsme mu nemuseli ani setnout hlavu. Dokonce se nám ho podařilo ochočit a cestou na nádraží nám předváděl své letecké dovednosti. Na zpáteční cestě vlakem jsme spo-

kojeně pojídali získané ceny z pokladu, které kupodivu nebyly vybroušené jako diamanty, ani nezářily jako zlato či stříbro, ani nebyly tvrdé jako kamení, ale chutnaly docela jako čokoláda a sladké bonbóny. Ke kostelu na Lhotku jsme se vrátili všichni, což zřejmě umožňuje, abychom opět někam společně vyrazili.

Výlet se vydařil a líbil se nám.

KAROLÍNA KRÁLOVÁ
+ P. KAMIL VRZAL

Po prohlídce jsme si sami ještě jeden „betlém“ vytvořili. Snímky P. Kamil Vrzal

PUTOVÁNÍ ZA BETLÉMY

V sobotu 16. prosince ráno o sedmé hodině jsme pod vedením tradičních zájezdových vůdců – za duchovní péče P. Bedřicha Vymětalíka a za odborné a organizační péče paní Hany Stehlíkové – odjeli na poslední zájezd roku 2006, a to na Vysočinu a do jižních Čech. Po necelých dvou hodinách jsme dojeli do městečka Třešť, vzdáleného asi 15 km od Jihlavy.

Město má několik památek. Mezi nejstarší patří gotický farní kostel sv. Martina, filiální kostel sv. Kateřiny z konce 16. století a renesanční zámek, v současné době krásně opravený, přestavěný na hotel. My jsme však přijeli obdivovat zdejší betlémy vystavené v budově místního muzea.

Již sama tato budova má svou historii. Patřila rodině Schumpeterů. Dětství zde prožil jeden z nejvýznamnějších rodáků Třeště, významný ekonom Josef Alois Schumpeter. Žil v letech 1883–1950, stal se prvním rakouským ministrem financí, působil jako profesor na univerzitách v Bonnu a na Harvardu. V Rakousku je uznáván za tvůrce hospodářského zázraku.

Od r. 2000 vlastní tento dům město, které tam provedlo nákladné opravy a rekonstrukce. Dne 1. prosince 2003 byl objekt předán veřejnosti pro expozici betlémů, informační centrum a kavárnu s cukrárnou.

Muzeem nás provedla příjemná mladá průvodkyně, avšak jen se stručným výkladem. V muzeu je jen malá část třeštských betlémů, dále sbírka lidového bydlení z 18. a 19. století, pamětní síň rodiny Schumpeterů a prostor pro příležitostné expozice.

K. Brožek (uprostřed) při výkladu o betlémech

Betlém Karla Brožka přímo hýří fantazií

Hlavní expozice betlémů na nás čekala až v expozici Spolku přátel betlémů ve dvorní části budovy. Betlémářství v Třešti vznikalo již na počátku 19. století. Nositelé betlémářství byli soukeníci a první třeštské betlémy byly papírové. Betlémy dřevěné se tam začínají objevovat ve druhé polovině 19. století. Protože na Třeštsku se rozvíjela výroba vyřezávaného nábytku a hodinových skříní, tvůrci dřevěných betlémů byli řezbáři a truhláři. Tito umělci přežívají i do současné doby a betlémářství je v Třešti stále živé. A právě významné betlémy těchto autorů jsme si zde mohli prohlédnout. Všechny byly velice krásné. Za zvláštní zmínku stojí velký betlém postavený Karlem Brožkem v letech 1925–1976. Pokračovatelem v díle K. Brožka je jeho syn Karel, který nás výstavou zasvěceně provázel a vysvětloval nám, jak se co dělá. Další z významných zde umístěných betlémů je společný betlém vznikající z tzv. třeštského Dřevořezání, z let 2002 až 2006, na kterém se podílelo 61 řezbářů z celé republiky.

Třeštské betlémy jsou stavěny jako dioráma, v níž krajina je vytvořena z pařezů, mechů a dalších přírodních materiálů. Je prostoupena údolími, jeskyněmi i skalnatými hřbety a postupně se zvedá až k horizontu, kde přechází v krajinu malovanou. Ta však není obrazem krajiny ze Svaté země, ale je vytvořena na základě fantazie a představitivosti každého z tvůrců.

Třešť má v betlémářství ještě jednu výjimečnou zajímavost. V mnoha rodinách ve městě jsou betlémy rodinným pokladem a tradicí, o kterou se však její členové chtějí podělit i s ostatními lidmi. A tak je ve vánoční době od 25. prosince do Hromnic přístupno přímo v domácnostech majitelů dalších více než 20 betlémů, které může každý zájemce navštívit. Nevím jak by se nám líbilo, kdyby nám po celý měsíc do bytu „lezli“ návštěvníci, které neznáme, tvářit se na ně mile a ještě podávat výklad. A to v té době tam jezdí i autobusové zájezdy, takže návštěvníků přijde několikrát denně i 40 najednou. Majitelé jsou ale na svá díla hrdí a jejich pohostinnost je také příkladem pokory a úcty k narozenému Kristu. Protože my jsme tam byli ještě v době adventní, po domácích betlémech jsme ještě chodit nemohli.

Na závěr návštěvy jsme si mohli v muzeu koupit i drobné dárky, což bylo také milé, neboť Vánoce již klepaly na dveře. Někteří účastníci zájezdu ještě stačili využít muzejní kavárnu, někteří v „rychlíkové prohlídce“ si stačili prohlédnout interiér blízkého kostela sv. Kateřiny.

Ještě před odjezdem autobusu z Třeště nás H. Stehlíková „vyzkoušela“, jak jsme dávali pozor na výklad v muzeu. Vítězové testu dostali krásnou perníkovou zdobenou rybičku, což účastníky zájezdu utvrdilo, jak nás má paní Stehlíková ráda a že s námi vždy jezdí s radostí a nadšením.

Naše cesta pak vedla krásnou krajinou Vysočiny přes Telč okolo Kostelního Vydří, kde sídlí Karmelitánské nakladatelství, přes Studenou (nevím, kolik účastníků zájezdu zaregistrovalo, že zdejší masné výrobky čas od času procházejí i jejich žaludky) do Nové Včelnice. Cestou vysvitlo sluníčko, a tak strohy obalené jinovatkou zářily jako stříbrné vánoční stromky, a i když nebyl sníh, přesto nám to připomínalo, že se již blíží vánoční doba. K tomu přispěla i četba paní vedoucí o tom, jak se slavily Vánoce již od středověku a že i v té dávné době se dárky dávaly hlavně dětem.

Nová Včelnice je vzdálena asi 15 km od Jindřichova Hradce a my jsme ve zdejším kostele Nanebevzetí Panny Marie měli svolení mít mši svatou. Městečko se původně jmenovalo Nový Eting. Na paměť svého zachránění majitelka panství hraběnka Hyppolita z Landronu nechala postavit kapli ke cti Panny Marie; roku 1662 byla vyzdobena sochou podle mariánské sochy v poutním kostele v bavorském Alttöttingu. Odtud pak název pro obec v Čechách Nový Eting.

Původní kaple byla rozšířena o chrámovou loď v roce 1786 a v r. 1834 byla přistavěna věž.

Hlavní oltář je z roku 1900. Soška Panny Marie je nyní na průčelní stěně oblouku nad vstupem do presbytáře, na levé straně.

Při mši byl s P. Bedřichem Vymětalíkem u oltáře tamní jáhen, který se o tuto farnost a ještě několik okolních pečlivě stará. Pak nás seznámil s historií místa i zdejšího kostela.

Potom jsme jeli ještě k poslednímu cíli cesty – do Jindřichova Hradce. Historické město, které má mnoho významných historických památek, zejména nádherný rozsáhlý zámek, šest kostelů (přímo náročným proboštského kostela Panny Marie prochází 15. poledník vyznačený v dlažbě) a další zajímavosti.

Naše cesta však směřovala do zdejšího muzea, jež má své sbírky v budově někdejšího jezuitského semináře, postaveného v pozdně renesančním slohu v letech 1625–36. Zde jsou vystaveny Krýzovy jesličky, největší mechanický betlém na světě, zapsaný od roku 1998 v Guinnessově knize rekordů.

Tomáš Krýza, jindřichohradecký měšťan, žil v letech 1838 až 1918. Povoláním byl punčochář a jesličky, své celoživotní dílo, vytvářel více než 60 let. Betlém zaujímá plochu 60 m², obsahuje 1398 figurek lidí a zvířat, z nichž se 133 figurek po-

hybuje. Betlém je poháněn elektromotorkem (původně ručně) pomocí řemenic, vahadel, tyčí a celý složitý systém ovládnutí je pro návštěvníky názorně představen v samostatné vitríně. Však jsme na tom díle mohli oči nechat, a protože celý betlém na velké ploše se z jednoho místa dá těžko přehlédnout, přecházeli jsme z místa na místo a neustále sledovali pohybující se figurky.

Kromě betléma jsou v muzeu vystaveny ucelené soubory sbírek – stará lékárna, malované terče, plastiky i síň světoznámé zpěvačky Emy Destinové.

Bylo zde na co stále koukat, ale přesto ještě zbyl čas na procházku městem nasvíceným sluníčkem, či nádvořími zámku nebo na návštěvu cukrárny.

Zpáteční cestu nám otec Bedřich zpestřil čtením z knihy Deník Ostrava. Ve čtení této knihy je náš pater značně nadčasový, neboť příběhy z ní předčítá již několikátý rok. Teprve nyní, na počátku roku 2007, se však této knihy chopila televize a předčítání na obrazovce pokládá za hit. Pater ale při četbě k tomu dává i vynikající „ostravský akcent“, takže jsme lepší než v televizi.

Text a snímky
VLADIMÍR TUREK

PUTUJME, CESTUJME

Osvěžíme mysl, uzdravíme duši

Vážení přátelé

a příznivci poutních cest!

Pomaloučku chystáme na letošní poutní sezónu. Dolaďujeme detaily a brzy se z nástěnky i od oltáře dovíte (*poznámka redakce: a doufejme že také z Věstníku*), jaké máme na letošní rok cestovní plány. Říkala jsem si, že v zimním mezičase ani nebudu mít téma na článek, ale nedávné události mě přiměly Vám přece jenom jedno krásné místo nabídnout. Protože není tak daleko od Prahy, můžete se tam podívat se svými rodinami nebo přáteli.

Po nedávných smutných zprávách o tragické smrti skladatele Karla Svobody a spisovatelky Ivy Hercíkové jsem si položila otázku, co se to s námi se všemi děje. Vždyť žijeme v ekonomicky nejúspěšnější době a daří se nám tak, jak se našim předkům nikdy nedařilo. Úspěch nás ale něco stojí. Energií, kterou vydáváme na získání co nejlepších pozic, nám způsobuje bolesti duše a citové osamění. Je proto zapotřebí myslet na své duševní zdraví, na prožívání radostných chvil.

A vydanou energii je především někde potřeba opět získávat. Zde je jeden malý tip, jak na to:

Místo, kam Vás chci pozvat, se jmenuje Panenský Týnec. Leží na staré hlavní silnici mezi Slaným a Louny. Z hranic Prahy tam autem dojedete asi za 20 minut.

Z historických pramenů se dovídáme o staviteli kláštera Habartu ze Žerotína. Jeho manželka nemohla mít děti, ale na přimluvu svaté Anežky České, která byla přítelkyní rodu, se uzdravila. Habart jako symbol díky založil a postavil klášter, kam potom přivedl jeptišky z anežského kláštera v Praze. Další osudy kláštera jsou pohnuté jako ostatně veškerých památek, přes které se převálila husitská doba.

V současné době je v Panenském Týnci torzo gotického chrámu, které má parkově upravené okolí. Nu což, nějaká zřícenina, řeknete si asi, ale v tom je právě skryté tajemství. Toto místo totiž není jen tak nějakou obyčejnou zříceninou. Chrám či jeho torzo totiž stojí na pozitivním tektonickém zlomu a krátkodobý pobyt na tomto místě má podle Dr. Olgy Krumlovské prokazatelně kladné účinky. Pobyt tam dodává optimismus, léčí

maniodepresivní stavy, nedostatek sebevědomí, posiluje lidi, kteří mají sklon k sebevraždě. Energie vyvěrající z místa, které je uprostřed chrámu, posiluje obranyschopnost organismu. Dlouhodobější pobyt, posezení, či procházky uprostřed chrámu jsou doporučovány lidem po mozkové mrtvici a úrazech hlavy.

Panenský Týnec jsem navštívila a stála uprostřed chrámu. Okolo se tyčily mohutné zdi gotického torza, které je bez střechy, a pomáhá odevzdávat vše těžké přímo do nebe. Cítila jsem silnou energii vycházející přesně z označeného místa uprostřed a vím jenom jediné – že se tam budu často vracet.

Je možné si představovat, že svými malými dobrými skutky, či alespoň snahou o ně, chrám opět dostavujeme.

Využijeme všechna krásná místa, která nám pomáhají a léčí naše duše, jež jsou někdy celé bolavé starostmi tohoto světa.

Krásný výlet a získání radostného pohledu do našich dnů Vám i sobě přeje a na setkání při některém poutním zájezdu se těší

HANA STEHLÍKOVÁ

OHLASY

JEŠTĚ JEDNOU VZPOMÍNKA NA IZRAEL

**Aneb co ve Věstníku
či v promítání nebylo**

Ve Věstníku číslo 6/2006 pan Evžen Šárka detailně a poutavě popsal den po dni cestu našich farníků do Svaté země v listopadu 2006. Ještě více však zaujal všechny zájemce o Izrael svou přednáškou s promítáním fotografií z této cesty v našem kostele dne 14. ledna 2007. Však také účast byla tak veliká, jako když se slaví nedělní mše svatá. Na závěr byl přednášející odměněn dlouho-trvajícím potleskem. Inu kdo umí, ten umí. Zájemci si mohou promítané fotografie prohlédnout na webových stránkách lhotecké farnosti, nebo si je z nich i stáhnout.

Přestože o této cestě bylo již řečeno i publikováno mnoho, dovoluji si účastníkům zájezdu i čtenářům Věstníku nabídnout jako vzpomínku ještě několik fotografií, které nebyly promítány a na nichž se někteří z poutníků třeba i najdou. A těm, kteří pojedou do Svaté země nyní v březnu, přeji mnoho nezapomenutelných zážitků.

Text a snímky na str. 9 a 10
(pokud není uvedeno jinak)

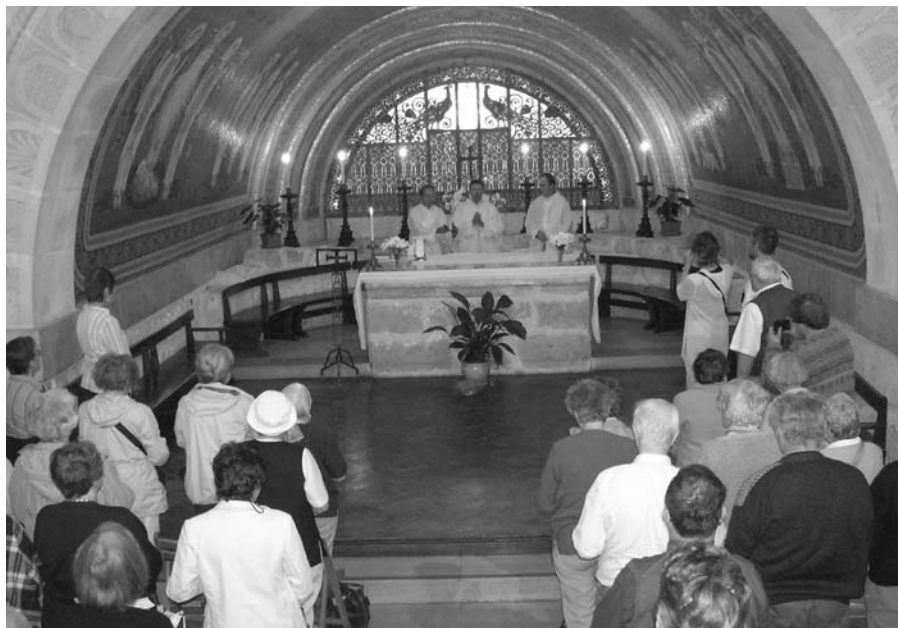
VLADIMÍR TUREK

▲ Lhotečtí poutníci před kaplí Golgoty (snímek Zaki Zaaron, Jeruzalém)

Dvanácté zastavení jeruzalémské křížové cesty. ►

Naše mše svatá v bazilice Proměnění na hoře Tábor.

Obnovení křestních slibů v Jordánu.

Nad základy domu sv. Petra v Kafarnau.

Co si vybrat v Betlémě domů na památku?

KRÁLOVNO MÍRU

(Ad Věstník 5/2005 na internetu)

Chtěla bych Vašemu společenství poděkovat za otištění slov písně Královno míru.

Marně jsem po ní pátrala. Až dnes jsem ji náhodou objevila ve Vašem Věstníku na internetu.

Mám na ni krásné vzpomínky z dětství. Zpívala se u nás na Moravě, v Prostějově, v kostele sv. Petra a Pavla, na konci každé májové pobožnosti. Bylo to v roce 1951, kdy nám potom na dlouhá léta zavřeli našeho kněze P. Jiřího Pustějovského.

Ještě jsem znala z písně dvě sloky, ale na třetí jsem marně vzpomínala.

Mockrát děkuji.

JITKA VAVRČÍKOVÁ

K R Á T C E

- **MŠI SVATOU** v 10 hodin loni o 3. neděli adventní „Radostné“ svým vystoupením zpestřily Dětský národopisný soubor ze Skoronic u Kyjova a kyjovský ženský pěvecký sbor Tetky, oba samozřejmě krojované. Večer před tím v rámci každoročních předvánočních kulturních programů účinkovaly v Praze na Staroměstském náměstí. Na mši svatou navázalo před polednem ještě vtípně pojaté nedlouhé vánoční národopisné pásmo obou souborů.

- **POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY** se v postní době koná vždy v neděli od 16 hodin. V neděli 11. března ji povede pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

- **PŘÍPRAVA NA PŘIJETÍ** svátosti biřmování byla v našem kostele zahájena v úterý 6. února.

- **S NOVÝM ZÁKONEM** o sociálních službách 108/2006 Sb. přišla zájemce z naší farnosti seznámit ředitelka Sociálních služeb Městské části Praha 12 Marie Mandíková v pátek 12. ledna po odpolední mši svaté. Přednáška se konala v kapli Božského Srdce Páně. Podrobnější informace o novém zákoně uveřejňujeme v Sociálním okénku na str. 19.

(red)

BLÍŽÍ SE SEDMDESÁTÉ VÝROČÍ

Píše se rok 1937. Ve Španělsku zuří občanská válka a i nad ostatní Evropou se pomalu začínají stahovat válečná mračna. Mír se zdá být ohrožen, lidé se obávají budoucnosti. V rozrůstajícím se sídle nesoucím jméno Lhotka a ležícím na okraji Prahy je dokončován nový kostel. Zasvěcen má být Panně Marii Královně míru. Dne 7. listopadu téhož roku se tak skutečně stává a místní obec křesťanů se může radovat z nového chrámu.

O sedmdesát let později. Píše se rok 2007. Lhotecký farní kostel stojí stále na svém místě. Pravda, oproti roku 1937 se poněkud proměnil. Značné změny dostal nejen jeho interiér, ale i jeho velikost. Zásadním způsobem se proměnilo i okolí kostela. Na bývalých polích a lukách vyrostla panelová sídliště, v nichž našly domov desetitisíce lidí. A i dnes se místní obec křesťanů raduje z tohoto chrámu.

Sedmdesáté výročí posvěcení našeho kostela, které si letos připomínáme, je pro nás důvodem k radosti a vděčnosti – radosti ze samé existence tohoto chrámu a vděčnosti za dary a milosti, kterých se nám v něm dostává. Tuto radost a vděčnost budeme mít jistě možnost vyjádřit nejen při

slavnostní bohoslužbě 11. listopadu tohoto roku, ke které bychom rádi pozvali nejen některého z našich biskupů, ale i všechny kněze, bývalé kaplany, kteří ve lhoteckém kostele působili.

Jubileum našeho kostela je pro nás ale i velikou výzvou. Výzvou k tomu, abychom si zprávu o Boží přítomnosti mezi námi lidmi nenechávali jen sami pro sebe, ale zprostředkovali ji i našim sousedům – dnešním obyvatelům okolních sídlišť. Chceme k tomu využít různých cest. Zamýšlíme připravit obsáhlou výstavu o minulosti i současnosti lhotecké farnosti, plánujeme vydání sborníku s nejrůznějšími příspěvky vztahujícími se ke lhoteckému kostelu a také zvažujeme, že bychom tomuto výročí věnovali některou z přednášek Farní akademie. Možná dojde i na slavnostní koncert a nevyklučujeme dokonce ani pořádné posvícení s kolotočí a se vším, co k tomu patří.

Je zřejmé, že budeme-li chtít toto vše uskutečnit, bude zapotřebí mnoha ochotných rukou, které se na společném díle budou podílet. Z tohoto důvodu se Pastorační rada farnosti (PRF) rozhodla zřídit Výbor pro přípravu 70. výročí posvěcení kostela, který bude zajišťovat a koordinovat

veškeré přípravy související s tímto jubileem. Do jeho čela byl zvolen Tomáš Hrouda, člen PRF a člověk s velkým organizačním talentem. I někteří další farníci již vyjádřili připravenost podílet se na práci tohoto výboru. Jelikož ale úkolů souvisejících s blížícím se jubileem je hodně a žádný dobrý nápad by neměl zapadnout, dovoluji se touto cestou obrátit na všechny lhotecké farníky a zvu je k účasti na práci tohoto výboru. Máte-li chuť, zájem a ochotu podílet se v té či oné formě na jeho práci, přihlaste se, prosím, buď přímo Tomáši Hroudovi

(telefon 777 050 953,
e-mail: gobbet@centrum.cz)
či P. Bedřichu Vymětalíkovi v sakristii.

Samozřejmě jako každá lidská snaha ani tato nemůže být úspěšná bez ukotvení našeho jednání v Bohu. Proto nezapomínejme na modlitbu, která musí naše jednání provázet. Neboť jen tehdy, bude-li naše jednání provázeno modlitbou, má 70. výročí naší farnosti šanci stát se požehnanou aktivitou, jež přinese duchovní dary pro lhoteckou farnost i její okolí.

PETR KŘÍŽEK,
místopředseda PRF

Z ODKAZU P. VLADIMÍRA RUDOLFA

Kdykoliv nás v mládí potkalo něco nepříjemného, nějaké trápení, nemoc, zkoušky, hned jsme se ptali, co jsme provedli, že nás Bůh trestá... Mnohem snadněji bychom snášeli své utrpení, kdybychom nebyli přesvědčeni, že nás Bůh trestá.

Lidé by mnohem snadněji snášeli své utrpení, kdyby v něm neviděli trest, kdyby nejlepší z jejich sil nebyla hlodána úzkostlivou otázkou: Co jsem provedl? Proč se na mne Bůh hněvá? Proč právě na mne a ne na toho druhého?

To, že Bůh odměňuje dobré a zlé trestá, je hluboce zakořeněná pověra. Jistá křesťanská rodina ztratila jedno ze svých dětí. A oni na to řekli: Platíme za své štěstí...

Možná, že mnohý z nás už něco podobného prožil. Ale současný člověk... nepotřebuje stát se zbožným ze strachu nebo z prospěchu. Současný člověk zraje ve víře v pra-

vého Boha, Ježíše Krista, něžného a pokorného srdce, milujícího.

Nebudeme v něho věřit ze strachu ani pro zisk.

Co můžete, prosím vás, žádat od ukřižovaného Boha? Pohledte na něho. Můžete žádat peníze, uzdravení, dobrou partii v manželství, úspěch při zkoušce?

DÍTĚ A UKŘIŽOVANÝ

Od ukřižovaného Boha můžete žádat jen lásku. Můžeš žádat, abys i ty miloval a učil se trpět jako on... Právě skrze Ježíše Krista máme dost světla, abychom je vnesli do temnot.

Boha známe jen skrze Ježíše Krista. Boha nikdy nikdo neviděl.

Syn, který je v lůně Otcově, nám ho dal poznat. A nikdo neznal Otce leda Syn a ten, kterému ho dal Syn poznat. Nikdy nikdo neznal otce leda Syn a ten, jemuž ho Syn chce zjevit. A tak se nám dostává důkazu identity Boha, podle které ho poznáváme.

Bůh, kterému referuji o své činnosti, Bůh, kterého prosím, před kterým se raduji, před kterým vstupuji do akce milosti a pokouším se ho chápat tak, abychom se mu trochu podobali. Ať se jeho činy stanou mými činy, jeho charakter ať se stane mou povahou a jeho mravy mými.

Na toto téma se nám ukazují dva obrazy: Nejprve se nám Bůh ukazuje jako Dítě. Jeho příchod nikoho příliš nenadchl. Každý čekal soude, kata, mstitele. I Jan Křtitel hlásal: Je to ten, který srovná pahorky; sekera už je u kořene stromu; drží

síto v ruce, aby oddělil slámu od dobrého zrna. A pak se narodí – dítě. Dítě, které k nám vztahuje ruce, k tobě, ke mně. Řekni, chceš mě vzít do svého života? Souhlasíš, abych tě miloval? Rád bych u tebe bydlel.

A jaká byla první odpověď? To nejde, nemáme místo. Neznáš mne. Jsem příliš hříšný, mám špatnou povahu.

A co na to řekl Pán? To nevádí, chceš mě? Nehledím na tvé hříchy. Nepočítám, co jsi udělal, než jsem přišel. Chceš mě, abych tě miloval?

A opakovaně se přihlašují hříšníci, kteří ho s nadšením přijímají, a spravedliví, kteří se o to nechtějí ani pokusit.

Je u tebe místo pro něho? Chceš? Zcela nehoden tak, jak jsi.

První, kteří se na Dítě dívali, řekli: To je paradox, to je neuvěřitelné.

Čekali totiž, že se Bůh projeví jako bytost silná, mocná, bohatá, autoritativní, která si umí udržet své místo.

Jak to, že se Bůh tak odchýlil od své totožnosti? Lidé byli přece se-zváni anděly, hvězdami, kometami, a nakonec naši dítě zabalené v plenkách na slámě. To bylo hrozné zklamání! To určitě není ten, který má přijít. Jistě o tom přemýšleli a řekli si: Je to možné, že je v Bohu něco, co by se mohlo projevit jako dítě? Že by Bůh byl jako dítě, tak bezmocný, vydaný všanc, odkázaný na druhé, důvěřivý, zranitelný?

Každý chápal Boha jako toho, který drží svou moc pevně v rukou. Ale co je to dítě, malé dítě, kterému můžeš udělat zlo, jaké chceš, které samo neublíží?

To je zjevení, moji přátelé, které člověka přímo udeří, a to právě do krajiny srdce, které se má zlomit, změkčit, otevřít.

Znáš zjevení, které by bylo naléhavější pro celé lidstvo? To lidstvo, jež má z Boha strach, které věří, že Bůh lidstvo nemá rád? Zkouší, že Bůh je jako dítě, někdo, kdo ti neublíží, ale kterému ty můžeš dělat cokoliiv zlého, kdy se ti zachce.

Druhý obraz Boha, to je Ukřižovaný. A ukřižovaný je právě totéž jako dítě. Ukřižovaný je někdo, kdo se nechal přibít za ruce, abys od něho nemohl čekat políčky nebo dary. Kdo si nechal nohy probít hřebíky, abys nemyslel, že ti chce ublížit. Ukřižovaný je ten, kterému můžeš činit zlo, jak se ti líbí, a který ti neublíží. Ukřižovaný je ten, kterému jeho protivníci, ale i jeho přátelé

řikají: Nezůstávej tam, sestup z kříže, projev se, sestup jako slavný, sestup jako majestátný, mocný a obývaný. Pak všichni padnou na tvář a budou se ti klanět. Kostely budou plné, pokladnice také a sbírky výnosné.

Ale Bůh nesestupuje.

Já věřím v Pána pro to, že zůstal na kříži. Tím, že zůstal na kříži, pokračuje v tom, že ukazuje, projevuje nekonečnou hloubku, nekonečnou trpělivost lásky Boží. Kam až Bůh dovedl milovat a stále miluje. Proto nás naše milující matka církev vede v postní době na křížovou cestu.

Ptáš se, kde je Ježíš. Podle jeho slova všude tam, kde trpí člověk. A proto naše křížová cesta má tak podivné obrazy.

Atomový hřib – Getsemanskou zahradu lidí. Zcela jistě jsi ve svém životě v Getsemanské zahradě byl. Úzkost, strach, symbol totálního ohrožení současného světa, kolaps životního prostředí, vykořeněnost. Lidské bezdomovectví, znehodnocení všech hodnot. Odejme Pán ještě v poslední minutě tento hořký kalich? Pane Ježíši Kriste, ve svém strachu ze smrti a opuštěnosti ses stal bratrem nám lidem v úzkosti. Chtěli bychom vymýtiti strach z našeho života, ale nedaří se nám to. Všechny úzkosti lidstva všech míst, všech časů minulých, přítomných i budoucích, tíží Pána, který prožívá úzkost v Getsemanské zahradě. Kde jsi, Ježíši, v té hodině úzkosti? Všude tam, kde trpí člověk v každé Getsemanské zahradě lidí.

V dalším zastavení se setkáváme s Kristem, kterého bičují. Ejhle člověku! Bičovaný, mučený, oloupený o své tělo, o svou duši. Kde jsi, Ježíši Kriste? V současném světě vládne brutální násilí neustále působené lidskýma rukama. Kde jsi, Ježíši Kriste? Odpověď je stále tatáž. Všude tam, kde je bičován současný člověk. Jak je důležité to, co říká jeden profesor teologie: "Nedívejte se na hřích člověka, ale na utrpení lidstva, a přestaňte hřešit!"

A ještě poznámka: Bůh se nám jevil takto. Plivali na něho a lidstvo osvobozené od strachu poznalo, že se Bůh pro to na ně nehněvá, ale miluje ještě víc. Políčkovali ho a udivené lidstvo přišlo na to, že nemusí mít z Boha strach, protože on se nerozhněval, ale nadále je očekává a miluje. Jestliže ty ve svém životě, aby ses osvobodil od svého odporného strachu, máš

potřebu hřešit, máš potřebu plivat, udělej to rychle! Historicky to bylo nutné. Bylo historicky nutné, aby se lidstvo osvobodilo od nejodpornější věci na světě – od strachu z Boha. Aby se naučilo nemít strach, ale milovat Boha a svého bližního jako sebe sama.

Ano, moji milovaní bratři. Snad je to pro mnohého příliš nesnadné pochopit, ale je nutné se o to aspoň snažit. Abychom porozuměli křížové cestě, kterou máme před očima, abychom porozuměli tomu zastavení, kde Johanka z Arcu je odsouzena na smrt, abychom věděli, kde křesťan přijímá kříž a kde Ježíš je vždy přítomen. Abychom znovu a opakovaně poznávali Marii, naši Matku, která na všech křížovatkách světa čeká na své Dítě. Abychom porozuměli hrůze, kterou prožívá dítě, které končí svůj život pádem do temnoty, když spáchá sebevraždu. Co se to stalo? Jak je to možné?

A pak znovu vidíme zástup, kde v popředí stojí Maxmilian Kolbe, který v hodině dvanácté vystoupil z řady a šel na smrt za tátu několika dětí. Veliké svědectví! Nebál se, neměl strach. Právě tak jako to zastavení Veroniky, kde jsme svědky toho, co ona udělala v historii, ale také svědky toho, co činí historii našich dnů – matka Tereza. Ano, vidíme, jak je Ježíš přítomen v historii všech i na Kalvárii, kde je zbaven roucha. Copak člověk neztratil všechno stud? Copak je málo bolesti, trápení? Ano, i těch, kteří dodnes platí, když dopadají bomby. A ony dopadají stále, bez toho, že by tomu byl konec. Člověk je stále znovu vyrábí a vraždí jimi ty, kteří žili s ním a snad s ním i u jednoho stolu jedli. A pak vidíme ruce – otevřené, probodené, připoutané... To jsou ty ruce, o kterých bychom se my, bláhoví lidé, chtěli domnívat, že nás budou trestat, když se s tak velkou láskou nabízejí nebeskému Otci za naši spásu.

A tak bychom, moji bratři a sestry, mohli dlouho pokračovat. Mysleme na to, co jsme si řekli. Musíme se osvobodit od strachu z Boha a pochopit na křížové cestě jeho velkou lásku. Milovat Boha a bližního jako sebe. To je náš úkol, o to se budeme opakovaně v postní době snažit.

(Homilie při mši svaté
vysílané ze Lhotky rozhlasem
9. února 1997)

FARNÍ AKADEMIE

KAUZY ZNEPLATNĚNÍ MANŽELSTVÍ U CÍRKEVNÍHO SOUDU

V neděli 10. prosince 2006 při Farní akademii přednášel **P. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., J.C.D.**, na téma Kauzy zneplatnění manželství u církevního soudu. Přednášející je členem senátu pražského církevního soudu. Ten je, funkčně vzato, soudem interdiocézním, a to s církevní jurisdikcí pro všechny diecéze v české církevní provincii – tedy kromě moravských diecézí.

Nejdříve se P. Příbyl zmínil o církevních soudech jako takových a o typech sporů, které tyto soudy řeší: z více než 90 % se jedná o manželské kauzy a zbytek připadá většinou na trestní kauzy kleriků (jejich suspendování apod.). Jednání církevního soudu není veřejně přístupné, řešené kauzy – pokud není vydán rozsudek – mají charakter tajemství a mlčenlivost je vyžadována tudíž i od svědků a dalších účastníků soudního jednání.

V této části přednášky P. Příbyl uvedl též skladbu církevního soudu: předsedá mu soudní vikář (zástupce biskupa v soudních věcech), dále jsou zde: soudci (zpravidla kněží, ale mohou být zastoupeni i laici, a to muži i ženy), tzv. defensor vinculi, tj. obhájce manželského svazku, jehož úlohou je uvést všechny důvody pro to, aby žalobou napadený manželský svazek zůstal zachován, advokáti, kteří pomáhají stranám sporu, a tzv. promotor iustitiae, který je církevním veřejným žalobcem, tedy obdobou prokurátora.

Soudní jednání je vedeno na základě žaloby žalující strany, s jejíž formulací pomůže – pokud je o to požádán – výše zmíněný advokát. Žaloba musí popisovat celou kauzu dostatečně podrobně a komplexně. Během procesu jsou vyslechnuti jak žalovaná strana, tak alespoň dva svědci, kteří vypovídají pod přísahou, nebo s doložením místopřísežného prohlášení. Církev však nemá na rozdíl od státu donucovací moc, a proto nelze u církevního soudu zaručit účast druhé, nežalující strany, pokud se sama nechce procesu zúčastnit.

V průběhu vlastního procesu je úlohou soudu nejdříve stanovit předmět sporu a poté uvážit důvody stran sporu a výpovědi svědků tak, aby mohly být zváženy důvody platnosti či neplatnosti manželství,

resp. zda byly či nebyly splněny základní požadavky kladené církevním právem na církevní manželství. Rozsudek je vydáván „ve jménu Páně“. Dojde-li soud k závěru, že existují důvody neplatnosti, prohlásí manželství za neplatné od samého počátku, což je právě tzv. nulita manželství. Proti rozsudku, který nejdříve musí být stvrzen soudem druhé instance (pro Prahu je to soud v Olomouci), lze podat odvolání. Ve výjimečných případech konečný verdikt vydává církevní soud ve Vatikánu, tzv. Římská rota.

Důvodů neplatnosti manželství může být ovšem celá řada:

- manželství je pouze simulováno, vnější úkon tedy neodpovídá vnitřnímu stavu ducha (vylučuje některou podstatnou vlastnost manželství, jakými jsou především věrnost nebo nerozlučitelnost), může se také jednat o podvodné vylákání sňatku;
- vyloučení „dobra dětí“, tedy odkládání porodu dětí a tím i jejich výchovy;

- vyloučení svátostnosti manželského svazku (svatba sice v kostele, ale pod nátlakem, závazně „Ať mi pomáhá Bůh“ se při obřadu vynechá apod.);

- pod nátlakem je samo uzavření manželství jako takového, pokud je nechtěné uzavření manželství pro dotyčnou osobu jediným východiskem z tíživé situace v rodině nebo zbavením se nátlaku ze strany rodičů apod.;

- nezpůsobilost pro uzavření manželství (psychické důvody, nevyzrálost, úchylnky sexuálního typu, které jsou prokazatelně nevyléčitelné, inkompatibilita – neslučitelnost povah).

Přednáška byla sledována s velkým zájmem poměrně značného počtu posluchačů a po jejím skončení vznesena řada dotazů a připomínek zaměřených na upřesnění některých problémů spojených s problematikou zneplatnění manželství. Diskuze s několika účastníky pokračovala ještě po skončení přednášky.

JE MOŽNÉ SPOJIT MATEŘSTVÍ A ZAMĚSTNÁNÍ ŽENY?

První přednáška v novém občanském roce byla věnována problematice mateřství a zaměstnanosti žen. Hostem byla paní **PhDr. Jiřina Šiklová**, socioložka přednášející na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, a téma Je možné spojit mateřství a zaměstnání ženy?

V současnosti se hodně píše a diskutuje o snížení počtu dětí a snížené porodnosti v ČR. Prognózy demografů tvrdí, že během dalšího čtvrtstoletí se sníží počet obyvatel Evropy skoro na 60 % současného stavu a stejně že tomu bude i v České republice. Řešením je pouze otevření hranic pro další a další migrace z Jihu, které sem již přicházejí a budou přicházet a bez jejichž pracovní síly se neobejdeme, a to ani v Evropě, ani v ČR. Toto řešení ale vědomě i podvědomě odmítáme, neboť se bojíme, že s příchozem těchto lidí se změní i naše dosavadní kultura. Bojíme se o český jazyk, o svou víru. Ani po stránce teoretické tyto otázky neumíme

v Evropě ani u nás řešit. Jednou multikulturalismus jako jediné řešení vyzýváme, podruhé ho zavrhujeme.

Zjednodušená vysvětlení snižování porodnosti bývají zrádná. Svalujeme vinu na jeden princip a nevidíme to v komplexu. Často se říká, že kdyby byly vyšší příjmy a více bytů, ženy by nemusely chodit do práce a rodilo by se více dětí. Skutečnost v Evropě ale dokazuje pravý opak. Např. již ve dvacátých letech minulého století sociolog Inocenc Arnošt Bláha konstatoval, že šťastné manželství není podmíněno blahobytem. Bohaté státy Skandinávie mají natalitu nižší než státy relativně chudé, a to i přes to, že je tam dostatek bytů a možnosti půjček. Je tam i vysoká rozvodovost a nízká sňatečnost. A dále: dokonce i náš bohatší soused Rakousko je na tom z hlediska rozvodovosti hůře, než je tomu v naší republice, a přitom bytů je tam dost, průměrný příjem na hlavu je až čtyřikrát vyšší a porodnost – skoro na stejné úrovni jako u nás.

Celkově lze konstatovat, že nejméně dětí se rodí v nejbohatších zemích Evropy, a to nezávisle na tom, zda tyto země jsou katolické, evangelické, nebo sekulární (bezvěrecké). I v Polsku, kde je relativně vyšší porodnost než u nás, natalitu více než religiozita ovlivňuje fakt, že v zemědělství tam pracuje desetkrát víc lidí než u nás. Bohatá severní Itálie (katolická země) má nižší porodnost, než jaká je na jihu téže země. I v ČR se rodí více dětí v severních Čechách a na severní Moravě, kde je osminásobně vyšší nezaměstnanost a nižší průměrné mzdy, než je tomu v Praze. Došlo ovšem k řadě změn s porodností (mateřstvím) souvisejících: 1. celkově klesá u nás sňatečnost, 2. více se rodí dětí mimo manželství a děti se převážně rodí ženám až po dosažení 26. roku jejich života, tedy v průměru skoro o čtyři až pět let později, než tomu bylo před rokem 1989, 3. výrazně se u nás snížil počet uměle ukončeného těhotenství, což samo o sobě je pozitivní jev (k nejvyššímu počtu interrupcí došlo v roce 1988), 4. počet rozvodů se snižuje (viz nižší sňatečnost).

Krizi rodiny, o které v těchto souvislostech tak rádi mluvíme, není ale jen současnou záležitostí. Např. již profesor T. G. Masaryk ve své studii o otázce ženské z 90. let XIX. století vidí příčiny krize tehdejších manželství v nedostatku ideí i smyslu života, což v principu platí i dnes. A ke krizi rodiny paradoxně více přispívá blahobyt (vedoucí k odkládání porodu, protože by se nám snížila životní úroveň, nebylo by možno cestovat atd.), než chudoba a zaměstnanost žen. Manželé místo námahy narušené manželství udržet, změnit, opravdu cílevědomě budovat a vytvářet vztah, za snadnější pokládají manželský vztah – rodinu – opustit a nalézt si vztah nový. Mnohé tzv. moderní ženy prohlašují, že své dítě dokáží uživit a vychovat samy, že se nechtějí vdávat, ale praxe je odlišná. Vysokoškolačky se u nás vdávají častěji než ženy jen se základním vzděláním. Přestože ženy se základním vzděláním a bez kvalifikace častěji ve výzku-

mech veřejného mínění prohlašují, že smyslem jejich života je rodina a děti, rodí své prvorozené děti jako nemanželské. Zajímavá je i tato přímá úměra: čím nižší vzdělání ženy, tím častěji žena rodí své prvorozené dítě jako nemanželské.

Je zřejmé, že na otázku, zdali je možné spojit mateřství a zaměstnání ženy, neexistuje jednoduchá a jednoznačná odpověď, neboť problémem sám o sobě je komplexní po-

vahy. I když za ideální lze považovat takový stav, kdy žena v souladu se svým posláním se v rámci rodiny (podporována manželem) věnuje především výchově dětí a kariéru v zaměstnání časově posouvá na pozdější dobu, přesto existují takové ekonomické, společenské a jiné podmínky, které tuto idealitu více či méně narušují, ovšem mnohdy na úkor ženy-matky samotné.

ČEČENSKO - LHOSTEJNOST SVĚTA A SVĚDOMÍ EVROPY

A ještě se vraťme k loňské první poprázdňinové přednášce Farní akademie, o které jsme dosud ve Věstníku nereferovali. Dne 8. října 2006 ji na Lhotce proslovila paní Petra Procházková, novinářka, válečná zpravodajka působící svého času v Čečensku a Afghánistánu, spoluzakladatelka občanského sdružení (o. s.) Berkát. Původní název její přednášky zněl Čečensko – lhostejnost světa a svědomí Evropy, ale v podstatě byla zaměřena širěji. V úvodu P. Procházková promítla krátký film Člověka v tísní z roku 1994, který ilustroval, jak se změnilo město Groznyj v průběhu války: zničené domy, ulice, děti bez rodičů atd. Snaha pomoci v té době zvláště dětem v Čečensku byla korunována založením o. s. Berkát, které si vzalo za cíl pomáhat a podporovat zvláště opuštěné děti potulující se městem, odkázané na pomoc cizích lidí. Slovo Berkát má širší význam. Název občanského sdružení údajně vznikl přímo ve vybudovaném útulku v Grozném. Slovo bylo převzato z tamní řeči a značí milosrdenství, štěstí. V současné době byly aktivity Berkátu rozšířeny i na Afghánistán (např. byly organizovány operace očních rohovek dětí, kterým hrozilo oslepnutí) a na Česko, kde se činnost soustřeďuje na pomoc lidem v uprchlických táborech, na pomoc při vyřizování trvalého pobytu v Česku apod. V Čečensku, v Grozném, je nyní

jakousi nástupnickou organizací Centrum pro rodinu, jejíž podporování – když Člověku v tísní tam nebyla povolena další činnost – převzala Česká katolická charita.

Nyní je situace lepší. Mnohé bylo již opět obnoveno, což přednáška demonstrovala obrazovou dokumentací, nicméně mnoho bídy a utrpení zůstává. Problematika Čečny byla údajně ruskými orgány záměrně odsunuta do pozadí, což tamní obyvatelé těžce nesou. Navíc ani Evropský parlament, ani západoevropský nebo náš tisk se již v zásadě o tuto zemi nezajímá. Zde lze spatřovat jedny z kořenů občasných teroristických akcí (Beslan, Moskva), jež mají na zapomenutou zemi upozornit.

V diskuzi zazněla řada dotazů. Týkaly se např. počátků rusko-čečenských sporů o autonomii, která sice byla Čečensku přiznána, ale ne v požadované míře (bylo např. požadováno uznat čečenský jazyk jako úřední – nicméně nyní, což dříve nebylo, se na školách vyučuje čečenština jako předmět, jinak je výuka v ruštině). Posлуhače též zajímalo, do jaké skupiny jazyků čečenština patří. Jedná se o samostatnou skupinu, nikoliv o arabský typ jazyka. Dále jaké náboženství v zemi převládá – jednoznačně islám –, jak se bude dále vyvíjet situace v Čečensku – předpověď je značně obtížná, neboť klanové zřízení a poměrně značná kriminalita nevytvářejí příznivé podmínky pro další vývoj země k mírovému uspořádání.

Celkově bylo patrné, že – v důsledku vícenásobného pobytu v této oblasti v dobách válečných i mírových – Petra Procházková je s problematikou Čečny důvěrně obeznámena a že své poznatky dovede posluchačům předávat velice poutavě.

KAREL ŠTAMBERG

NOVÁ ŘEDITELKA CMŠ STUDÁNKA

Výběrovým řízením 3. ledna byla do funkce ředitelky Církevní mateřské školy Studánka jmenována paní Iva Valtrová (na snímku). Funkce se ujme k 1. dubnu. Od října, kdy tragicky zahynula ředitelka Markéta Purkrábková, byla administrativními pravomocemi dočasně pověřena paní Lenka Polláková, jedna z maminek z mateřské školy.

I. Valtrová (1966) pracovala deset let jako učitelka v Mateřské škole ve Zvoli. Nedávno ukončila dálkové studium na Vyšší odborné škole pedagogické Svatojánská kolej ve sv. Janu pod Skalou.

(Ik)

LIDÉ Z NAŠEHO KOSTELA

JOSEF ŠPAČEK

Jen několikrát za století se objeví na hudebním nebi znamenitý talent, následník Paganiniho. Zdá se, že se právě zrodil v našem lhoteckém chrámovém společenství. Osud mu nadělil všechno potřebné: talent, dobré vedení, příležitost a zázemí. Houslista Josef Špaček už dva a půl roku studuje v Philadelphii, na americkém východním pobřeží Pensylvánie, na Curtis Institut of Music. Na přelomu roku byl v Praze a ochotně o sobě něco prozradil.

Co byste řekl o zákulisí svých studií?

Jsou to roky skutečně bohaté, dělám to, po čem jsem odjakživa toužil. Od dětství jsem nechtěl dělat něco jiného, jen ty housle.

Co vás přivedlo k hudbě? Vliv rodinného hnízda?

Tatínek je violoncellista, zástupce koncertního mistra v České filharmonii, maminka hrála v mládí na kytaru a je muzikantka celou duší. Mladší bratr Petr studuje na Pražské konzervatoři violoncello a další sourozenci, ještě jeden bráška a dvě sestry, všichni na něco hrají. Starší sestra Helča pracuje teď v jedné americké rodině jako au pair, mladší Janička hraje na příčnou flétnu a čtyřletý bráška Kubík tvrdí, že bude také houslistou. Já jsem vzal housle do ruky někdy ve dvou třech letech a už jsem u nich zůstal. Slychali jsme všichni taťku cvičit, a tak to nemohlo jít mimo nás.

Vždycky jste jenom hrál na housle nebo vás zajímal třeba sport?

Jsem sportovní nadšenec. Kdybych nedělal hudbu, dělal bych asi nějaký sport. Hraju stolní tenis, fotbal, v létě jezdím na kole a v zimě lyžuju.

Kdo vám prvně ukázal cestu k hudbě?

Dobrý začátek mi dala na Základní umělecké škole (ZUŠ) profesorka Hana Metelková. Na hudebním gymnáziu mě učil profesor Pavel Prantl a na konzervatoři se mě ujal prof. Jaroslav Foltýn. Bylo to přirozené přidávání zkušeností a nemohl jsem dostat lepší základ. Pak jsem odjel do Ameriky.

Vzpomínáte na setkání s Josefem Sukem ve svých devíti letech?

Hrát s takovým umělcem Bachův Dvojkonzert, to byl obrovský zážitek, který jsem si tenkrát ještě ani moc neuvědomoval. Jestli si dobře vzpomínám, neměl jsem ani trému.

A potom přišly soutěže?

Na Kocianově soutěži jsem byl celkem pětkrát a střídal jsem třetí a druhou cenu. Až roku 1995 jsem získal první, absolutní vítězství a titul laureáta. Pak přišly Prague Junior Note, celostátní soutěž ZUŠ a soutěž konzervatoří. Také jsem se dostal na mezinárodní soutěž do Londýna a ze 186 přihlášených jsem postoupil do semifinále mezi první desítku. Dnes se požadují od interpretů ceny, myslím si ale, že lepší je mít velké jméno. Podívejte se na Hilary Hahn nebo Gila Shahama!

Po roce 2000 jste absolvoval letní kurzy v Meadowmountu ve státě New York.

Byla to moje první cesta do Ameriky. Ve třinácti se mne tam ujal profesor Stephen Shipps a od té doby jsem u něj studoval už sedmkrát. Právě on mi navrhl, abych dělal zkoušky na Curtis Institute of Music. Studoval jsem s ním dvakrát na kurzech ve Francii a v Plzni. Vždycky mi to přineslo nové poznání. Zažil jsem i skvělé kurzy v Montpellieru s Ruggierem Riccim, pak v Litomyšli s Milanem Vítkem a také u Bohuslava Matouška ve Zlaté Koruně a u Václava Hudečka v Luhačovicích, kde jsem s vítězstvím získal i housle Martina Petlacha. Velmi si jich vážím.

Hrajete někdy doma s otcem a sourozenci?

S taťkou a bráchou jsme hráli spoustu komorních skladeb, dokonce i veřejně, a s bráchou Petrem jsme také založili Starling kvartet. Jen pianista nám v rodině chybí.

K čemu vás komorní hudba vede?

Je to nedílná součást hudebního života a člověk se na ní hodně naučí. Hlavně poslouchání toho druhého a souhře s ostatními. Je to muzika pro potěšení, skvělá součást mého muzikantství. Nechtěl bych ji dělat jen bokem.

Tušil jste kdysi, že vyjedete do světa a učil jste se jazyky?

Říkali mi to doma od dětství, ale až ve čtrnácti jsem to vzal vážně. Při první cestě do Ameriky jsem znal nějakou tu frázi, ale v praxi to bylo horší. Muzikantská terminologie nebyl problém a běžná domluva nakonec přišla sama.

Kdo vaše studia v Americe platí?

Curtis Institute of Music je jednou z mála škol, která všem přijatým studentům pokrývá kompletně školné a bydlení, podle jejich sociálního postavení. Moji rodiče museli dodat velké množství dokladů o životních a sociálních podmínkách. Myslím, že když na škole zjistili, že je nás doma sedm, plně moje studium zajistili. Část stipendia ovšem tvoří půjčka, v USA běžná, kterou budu muset po skončení studia splácet. Na začátku každého roku musím kromě toho zaplatit asi 1000 USD jako zápisné.

Vedle Idy Kavafian vás učí i profesor Jaime Laredo.

Profesor Laredo, letošní šestašedesátník, stále hodně koncertuje, zatímco prof. Kavafian je výrazně mladší a působí hlavně pedagogicky. Jaime je úžasný houslista a skvělý člověk, je to můj vzor. Ida je laskavá, ale i přísná a hodně aktivní, až mateřsky pečlivá. Hodně se posluchači věnuje, často bez ohledu na čas. Je to Arménka narozená v Turecku a z obou prostředí si přinesla kus životního elánu a dynamičnosti jednání. Má neuvěřitelné množství energie. Učí třeba deset hodin a i při mé, někdy poslední hodině se mi naplno věnuje.

Co se ještě vedle hlavního nástroje na institutu vyučuje?

Podobně jako u nás na konzervatoři: klavír, dějepis, angličtina nebo další jazyk. Jsem ve studiu na diplomanta a dělám už některé zkoušky z dalšího stupně na bakaláře. K dosažení bakalářského stupně je také třeba mít zkoušky z dirigování, což je velice užitečná věc.

Pěstuje se na škole komorní a orchestrální hra?

Tam se pěstuje všechno možné. Náš školní orchestr má skutečně velikou reputaci a hraje pětkrát do roka

veřejně. Letos v květnu budeme hrát v Carnegie Hall. Vystrídali se u nás takoví dirigenti jako Simon Rattle, Christoph Eschenbach či Michael Stern a také Jiří Bělohlávek. Hra v orchestru mě baví, nepovažuji ji jen za povinnost. Kvartetní hra je povinná, ale mám i další komorní soubory, například dua, tria a kvinteta. Pro tento semestr plánuji ještě sexteto.

Jaké vládnou na institutu vztahy mezi studenty a pedagogy?

Všeobecně přátelské. Je to poměrně malá škola, jen sto šedesát studentů, takže se všichni známe a jsme jako jedna velká rodina. Každý ví o každém všechno. Moji kamarádi ve škole jsou stejní jako v Čechách, jen možná panuje navzájem lepší pohoda. Celý provoz je totiž úžasně zorganizovaný. Pokud jde o život kolem, nikdy mě nic zásadně nezklamalo. Jenže já, všude kde jsem, mám se dobře. Taky si někdy odskočím do New Yorku, kde mám kamarády. Je to jen dvě hodinky autobusem.

Máte dnes obrovský repertoár – 21 koncertů, 62 sonát a sólových skladeb, řadu komorních děl. To všechno ovládáte?

Všechno jsem nastudoval, a když je třeba, tak ty skladby obnovím. Tím to ale nekončí. Mám toho spoustu před sebou.

Proč jste se pro svůj debut na CD rozhodl pro nahrávku šesti sólových sonát, op. 27 Eugena Ysaye?

Důležitým důvodem bylo to, že Stephen Shipps a Jaime Laredo jsou žáky Josefa Gingolda a ten byl zase žákem Ysaye. Takže jsem se vlastně vrátil do stromu žáků učitele. Jsou to skladby hodně náročné. Letos v lednu jsem nahrávku v Sukově síni Rudolfiny představil.

Jak dlouho chcete ještě ve Philadelphii studovat?

Minimálně na stejné škole rok a půl a rád bych ještě o rok déle. Dělá to tak skoro každý. Pak bych se pokusil o jinou školu (a je tam dost těch dobrých: Cleveland, Boston, New York), kde bych chtěl dosáhnout na magisterský titul. Ten sice v Americe nemá zásadní váhu, rozhoduje kvalita a zvuk jména, ale u nás je podmínkou například pro pedagogické působení.

Víte přesně, co byste chtěl po studiích dělat?

Každý houslista by chtěl být sólistou a taky bych k tomu cíli rád směřoval, ale nikdo neví, jak se to povede.

Samozřejmě mě láká i komořina. A nakonec, orchestr s dobrým jménem nezní vůbec špatně. Uvidíme...

Nevznikne v budoucnu také něco v rodinném muzikantském klanu?

To byl vždycky můj sen. Možná jednou? Třeba vytvoříme profesionální kvarteto, nebo trio. Mohl bych hrát i na violu. Hned po mém druhém příjezdu do Meadowmountu mi ji dali do ruky – a hraj! Bylo mi čtrnáct a s violou jsem neměl žádné zkušenosti. Nevěděl jsem ani, jak číst violový klíč. Teď už s ní nemám problém.

Na jaký nástroj hrajete a jaké housle jste představil při prezentaci CD v pražském Rudolfinu?

Hrál jsem pět let na housle milánského mistra Carla Giuseppa Testoreho z roku 1710 a posledních šest měsíců minulého roku na housle z dílny Caroluse Pařika. Tři dny před koncertem spojeným s prezentací mého CD jsem získal zapůjčením od významného výrobce strun nástroj Jeana Baptista Vuillauma, vytvořený v letech 1854–1856. Je to kopie houslí „Canon“ Gueneri del Gesu, které vlastnil Niccolo Paganini. Vuillaume je postavil jako svatební dar pro svého nastávajícího zetě Delphina Alarda. Jsou tak nádherné, že jsem na ně přešel okamžitě a bez váhání. Můj dosavadní nástroj si samozřejmě ponechám, jsem mu za mnohé vděčný.

Jste dnes přesvědčen, že jste si životní dráhu vybral správně?

Myslím, že muzika je to nejlepší v mém životě. Jsem o tom přesvědčen, dává mi strašně moc. Vlastně všechno. MARIE KULIJEVYČOVÁ

ZTRACENÁ KAPELA OPĚT NA LHOTCE

„Jste téměř hrdinové, že jste přišli v tomto nečase,“ uvítal 28. ledna návštěvníky koncertu Ztracené kapely v našem kostele Pavel Svoboda. Bylo opravdu tak, že by člověk psa nevyhnal, a to se trochu projevil na účasti. I když nelze říct, že by v onom nečase byl kostel prázdný.

I když členové Ztracené kapely žijí na opačné straně za Prahou, než kde je Lhotka, je tento soubor tak trochu i náš. Jednak u nás u Panny Marie Královny míru při mších upravených pro děti původně hrál, než štafetu převzala naše vlastní kapela Nestiháme, jednak při dětských mších stále „zijeme“ z jeho repertoáru.

Ale v neděli 28. ledna jsme měli příležitost poslechnout si trochu jiný repertoár, než jaký se zatím u nás hraje při dětských mších, i když vesměs šlo

PODĚKOVÁNÍ DOBROVOLNÍKŮM

Při pohledu na zaplněný kostel v neděli 17. prosince 2006 odpoledne si při koncertu na poděkování dobrovolníkům působícím ve farnosti si člověk opět mohl uvědomit, jak mnoho lidí je zapotřebí, aby kostel a farnost „fungovaly“ alespoň tak jako dosud. „Když člověk dělá něco nadosobního, dává to smysl jeho životu,“ konstatoval v úvodní promluvě P. Bedřich Vymětalík.

Na rozdíl od předloňska, kdy při odpolední na poděkování dobrovolníkům, vystupovali hosté, loni se o program postaral „jen“ sbor a orchestr kostela, konkrétně pan Ladislav Pospíšil.

V úvodu sólotrumpetista Českého filharmonie Miroslav Kejmar a jeho kolegyně Pavlína Landová zahráli na trubku Serenádu P. J. Vejvanovského. L. Pospíšil nám zahrál na violoncello Tartiniho Adagio cantabile a Petr Špaček Haydnův Koncert C-dur pro violoncello. M. Kejmar pak ještě na křidlovku provedl skladbu G. Gerschwina Objímám tě. Koncert zakončila skladba W. A. Mozarta Sancta Maria, kterou kostelním dobrovolníkům a tedy částečně vlastně i sám sobě zahrál a zazpíval chrámový dbor a orchestr.

Po kulturním programu byli všichni přítomní opět pozváni do sousední kaple Božského Srdce Páně ještě na kalíšek vína. Kalíšky byly z praktických důvodů jako obvykle sice jen plastové, ale víno – rovněž jako obvykle díky panu faráři – dobré moravské.

Při těchto akcích na poděkování mi už podruhé napadlo, i když otec Bedřich oficiálně ve vztahu ke kostelu sice není dobrovolník, že by si takové nějaké poděkování na konci roku také zasloužil.

JIŘÍ SŮVA

o písničky s duchovním obsahem nebo alespoň podtextem. Tentokrát jsme však měli příležitost poslechnout si muziku nejen současnou, ale i ve stylu 20. nebo 30. let minulého století – například, co soubor označuje jako pokus o křesťanský charleston. Anebo poznat, jak Ztracená kapela dokáže rozhybat nejen děti a rodiče, kteří na koncertu jako obecenstvo převládali, ale třeba i – babičky. Anebo, i když konferenciér to nijak zvlášť nezdůraznil, jako zpěvačku a kytaristku poznat rovněž autorku mnoha písniček, jež při mších upravených pro děti zpíváme.

Zájemci měli tentokrát navíc možnost si před vystoupením nebo po něm zakoupit nejen zpěvníčky či cédéčka Ztracené kapely, ale i její trička.

(jis)

BRÁNA KOSTELA OTEVŘENÁ

Máte pocit, že Češi jsou národ beznadějných ateistů, do kostela je nedostanete ani párem koní a při slově křesťanství se jim ježí vlasy na hlavě? Máme pro vás dobrou zprávu: Možná je to jinak. V adventním období navštívilo náš kostel celkem dvanáct tříd (tj. asi 240 dětí) z prvního stupně Základní školy (ZŠ) profesora Švejcara a ZŠ Angelovova, které přijaly pozvání P. Bedřicha Vymětalíka na hodinový prožitkový program Proč a jak křesťané slaví Vánoce? Tento program připravili a uskutečnili Eva Remešová, Petr Křížek, P. Kamil Vrzal a Lenka Kapsová. Otec Kamil či otec Bedřich každou třídu dětí přivítali, ukázali jim kostel a pověděli o něm pár zajímavostí. Poté je pozvali vedle do kaple Božského Srdce Páně. Tam děti usazené v kruhu na zemi poslouchaly vánoční příběh, odkrývaly barevné šátky a objevovaly v nich hvězdu, mluvily o světle a o „hvězdném okamžiku“ ve svém životě, tančily s hudbou „tanec hvězdy“ a postupně došly až ke křesťanskému poselství Vánoc. Nakonec

vzal P. Kamil děti i na kůr, aby se podívaly na kostel shora, což pro ně byla pochopitelně zaručená atrakce. Reakce paní učitelek a dětí předčily očekávání. Některé učitelky děkovaly, jiné se zajímaly, jestli by mohly s dětmi přijít i na Velikonoce a po uplynutí týdne, v němž program probíhal, přinesla poslední třída ze ZŠ profesora Švejcara jako

poděkování naší farnosti květinu – vánoční hvězdu.

Díky Bohu za těchto několik dnů, které obohatily nejen dětské hosty naší farnosti, ale i ty, kdo se na programu za farnost podíleli. Věříme, že toto inspirativní setkání nebylo poslední.

(lkp)

POLICIE VE STUDÁNCE

Mnohé z vás zajímalo, jak se dařilo mateřské škole Studánka v pátek 12. ledna, kdy byla ve všech církevních školách zrušena výuka a zaveden policejní dozor kvůli anonymní hrozbě pumovým útokem.

Již ve čtvrtek večer byli někteří rodiče obtelefonováni, že v pátek školka nebude v provozu. Ostatní se o tom dověděli ráno. Protože ve Studánce je převaha maminek v domácnosti, nebyl většinou problém nechat děti doma. Jedinou holčičku, která přišla, si vzala domů na hlídání jiná maminka.

Před školkou od rána stála dvojice policistů, které pak několikrát za den střídaly další hlídky. S personálem školky se policisté poměrně brzy sžili, odpoledne už přišli i na kávu. Pátek a víkend proběhl bez problémů, mnohé děti ani o ničem nevěděly.

V pondělí dozor pokračoval, protože prý byl policii doručen další výhrůžný dopis. Školka již ale byla v provozu, a přítomnost policistů před školkou a ve školce dětem samozřejmě neunikla. Zejména kluci měli oči navrch hlavy.

Ukázalo se, že v dnešní době pro-sáklé médií a jejich zprávami již není možné děti ponechat v blažené nevědomosti a od informací je uchránit. Některé z nich věděly, co se děje, z domova, ale přebraly si to po svém, takže se objevily výkřiky jako „V každé školce je schovaná bomba“ a podobně.

Místo sladké nevědomosti je proto dnes nutné s dětmi o věcech hovořit. Učitelkám ze Studánky slouží ke cti, že právě tohle výborně dokáží. Každý den ve školce začíná ranním kroužkem, kdy si s dětmi ve zklidněné atmosféře povídají na určité téma (zážitek z rodiny či z předchozího dne ve školce, slavení narozenin apod.). Stejně jako proběhl velice působivý, až dojemný ranní kruh v den, když se dětem sdělila zpráva o úmrtí paní ředitelky Markéty Purkrábkové, a ony na ni vzpomínaly a posílaly jí své modlitbičky, tak nyní si paní učitelky s dětmi přístupným způsobem povídaly o tom, proč hlídá školku policie. Dětem se velice uleví, když mohou o věcech mluvit, a hlavně se tím uvedou na pravou míru různými mylnými představami, které si často utvoří ze zaslechnutých útržků

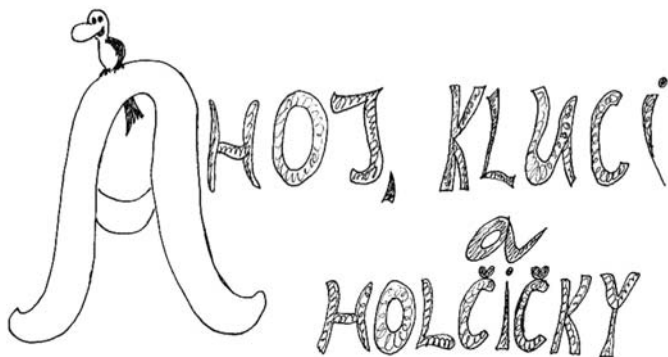
zpráv a hovorů dospělých. Není neobvyklé, že si v sobě dítě určité zkreslené představy či strachy nosí celá léta, protože je nemělo možnost s nikým sdílet.

Někdo z dětí se přiznal, že se policistů trochu bojí, a tak paní učitelka policisty požádala, jestli by se dětem mohli přijít představit a říct jim něco o své práci. Z krizové situace tak nakonec vzešlo i něco dobrého. Děti svou bezprostředností dodaly celé věci půvab, když například po představení velitele zvedl ruku Míša a prohlásil: „Já bych chtěl podotknout, že mám doma skoro úplně stejný vybavení jako ty.“

Rámec celé situace samozřejmě není ani radostný, ani komický. Za zmínku však stojí, že všichni policisté hlídající ve Studánce byli nesmírně vstřícní a slušní, a na oplátku se i oni ve školce dočkali milého přijetí. Děti byly dokonce do budoucna pozvány na prohlídku policejní služebny. Možná to zakládá naději, že až generace dnešních dětí ze Studánky dospěje, bude už pro ně platit rovnice: přítomnost policie = pocit bezpečí.

LENKA KAPSOVÁ

Tak jsem Vám i s kamarády pořádně navoskoval lyže a opravil sáňky, dokonce pruho- vanou čepici jsem si našel a alespoň trochu vyprášil, ale ta pořádná bílá zima s krásným, křupavým sněhem na koulování nějak

zapomněla přijít. Tak nás kamarády, kostelní svíce napadlo, že se alespoň trochu povožíme na kolečkových bruslích. Počkali jsme, až všechny děti odejdou po nedělní mši svaté z kostela, připnuli jsme si brusle, a už to fičelo.

Nejlíp to jezdí mezi lavicemi, nejlíp jsem si natloukl na schodech k varhanám, a největší zatáčky se kroutí u té zelené ježaté květiny, co stojí vza- du v kostele. Tak jsme řádili, až se mi chtělo pořádně si výsknout. Zapískal jsem, jako když jede parní lokomotiva, a už se na bruslích řítit do nové otáčky, když tu jsem ke své hrůze spatřil v sakristii pana faráře, jak jde zkontrolovat, co se to v tom kostelíčku děje. Stačil jsem ještě dát varovné znamení, a už jsme se se všemi kamarády, kostelními svícemi, stáli v pozoru a jenom tiše otáčeli plamének okolo svých hlaviček a dělali, že vůbec, ale doopravdy vůbec nevíme, co se to tam dělo za podivné věci.

Mám takový pocit, že mi pan farář nevěřil a mírně na mě zahrozil, ale, kluci a holčičky, uznejte, že když nebyla pořádná zima, tak i kostelní svíce mají právo na trochu pohybu na bruslích, i když jsou jen kolečkové.

Teď už prožíváme postní dobu. Proto se děti, poctivě připravte na Velikonoce. Oprašte ze svých dušiček všechny pavučinky. A aby Vám to šlo lépe a s chutí, posílám Vám malou pohádku.

Váš KRISTIÁN

JAK PAVOUČEK KAPIČKA NEVĚDĚL, JAK SE DĚLÁ OČKO

Už jste, děti, někdy byly na opravdické strašidelné půdě? Že ne? Tak to vám musím povědět pohádku o jednom malém pavoučkovi, který na takové tajemné půdě bydlel i se svým tatínkem starým Křížákem a maminkou velkou Pavučnicí. Pavouček se jmenoval Kapička, byl malinký a roztomilý. Měl malé nožičky, myslím, že jich měl osm, možná jich bylo dvanáct, ale byl to také velký neposed a rošťák.

Jednou ráno, sotva sluneční paprsek začal lechtat pavoučka Kapičku za ouška- ma, protáhl se tatínek Křížák a povídá: Maminko, tamhle u té staré skříňě chybí v rohu pořádná pavučina. To je nepořádek, to je nepořádek! Dnes tedy budeme celý den pilně pracovat a náš kluk už nám musí pomáhat.

To víte, děti, že se Kapičkovi ani trochu nechtělo z teplého pelíšku. Navíc nevěděl, cože to má vůbec dělat. Vždyť doteďka si jenom hrál na kutálenou s malým hráš- kem, co bydlel za kominem.

Tatínek vyrazil rázným krokem, za ním maminka Pavučnice a za ní vza- du se ne- motorně kutálel malý pavouček Kapička. Došli k té velikánské staré skříni a už uháněli po dveřích k rohu, kde chyběla pořádná pavučina. Tatínek začal v rohu

usilovně pracovat a za chvilku se za ním táhla krásná, tenká nit.

Maminka na tu nitku dělala očka, po- řádně je utahovala a zase povolovala tak, aby výsledkem byla krásná pavučina.

Kapička to pozoroval a snažil se motat, co mu nožky stačily, ale protože to byl kluk rošťák, nesledoval maminku a tatínka, ne- dělal správná pavučinová očka, ale pavu- činu začal muchlat, až z ní udělal pořádný šmordhanec. Zamotal se do té muchla- nice a už to vypadalo, že se tam snad udusí. Začal křičet a plakat: Maminko, tatínku, pomozte mi, prosím vás, já už budu hodný.

To víte, děti, že se starý pavouk Křížák nejdřív rozzlobil, ale svého synka zachrá- nil. Potom mu vyprášil kožíšek a posadil ho k mamince, která mu svou sedmou nožkou utřela slzu a ukázala mu, jak se dělá správné očko z pavučinové nitky.

A tak, když, děti, uvidíte někde malou pavučinu, podívejte se pořádně, jestli tam nesedí pavouček Kapička, co už je moc hodný kluk, a dělá očka – jedno krásnější než druhé.

Rubriku pro děti připravila
HANA STEHLÍKOVÁ

PASTORAČNÍ RADA

Při posledním loňském zasedání **4. pro- since** se Pastorační rada farnosti (PRF) za- bývala přípravou Farních akademií na rok 2007, kontrolovala, jaký je zájem o pozvání nižších tříd základních škol z okolí kostela na předvánoční exkurzi, kterou připraví P. Kamil Vrzal, Eva Remešová, Lenka Kapsová a Petr Křížek. V souvislosti s pří- padným rozšířením projektu Každý máme svého chudého na Domov důchodců v Su- lické ulici PRF konstatovala, že bude zapo- třebí u jeho vedení oficiálně zjistit, zdali by jeho klienti měli o takovouto aktivitu zájem.

Jak 4. prosince 2006, tak **15. ledna 2007** se pastorační rada zabývala přípravou **70. výročí posvěcení lhotského kostela**, jež farnost Panny Marie Královny míru osla- ví letos v neděli 11. listopadu. Koordinovat oslavy by měla pracovní skupina v čele s Tomášem Hroudou, jejímiž členy by byli Eva Kocmanová, Evžen Šárka a případně i další zájemci o tuto činnost.

Při prvním letošním – v pořadí už 79. – zasedání PRF rada naplánovala další akce **Farní akademie** a řešila problém se získá- ním referenta na březnovou – postní – před- nášku. Na základě zájmu o záznamy z ně- kterých Farních akademií se rozhodla prozkoumat možnost pořizování zvukového záznamu jednotlivých přednášek, a to jak z hlediska technického, tak i pokud jde o do- držování autorských práv.

Vzala na vědomí, že prosincových **exkur- zí do našeho kostela** na téma Jak a proč slaví křesťané Vánoce se zúčastnilo asi 240 žáků 11 tříd I. stupně základních škol. Vika- riátní konference, která se na Lhotce shodou okolností konala právě v době exkurzí, uká- zala zájem některých jiných farností o infor- mační akci tohoto typu.

Zhodnocení odpovedne na **poděkování dobrovolníkům** působícím ve farnosti uká- zalo, že je zapotřebí jednak zaktualizovat jejich seznam, jednak při společenské části této akce vytvořit podmínky pro to, aby se farář při ní mohl více věnovat přítomným.

Postní duchovní obnova pro manžele, kterou povede pražský pomocný biskup Karel Herbst SDB, byla naplánována na sobotu 10. března.

Dále pastorační rada kontrolovala přípra- vu **plesů** – dětského i farního. Diskutovala též o tom, jak nejlépe zorganizovat setká- ní **rodičů dětí pokřtěných na Lhotce v po- sledních létech**; mělo by se konat v neděli 4. března po dětské mši. Reaktivována by ve farnosti měla být **adopce na dálku** a tentokrát zaměřena nejspíše na některé dítě z Indie.

Další zasedání **Pastorační rady far- nosti**, opět v Sále sv. Václava, se uskuteční 19. března, 16. dubna a 28. května.

(h+r)

SOCIÁLNÍ OKÉNKO

CO PŘINÁŠÍ NOVÝ ZÁKON

Zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a Zákon č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách

Hlavním cílem zákona je vytvoření podmínek pro uspokojování přirozených potřeb lidí, a to formou podpory a pomoci při zvládnání péče o vlastní osobu, v soběstačnosti nezbytné pro plnohodnotný život a v životních situacích, které mohou člověka vyřazovat z běžného života společnosti.

Sociální služby umožňují člověku ohroženému sociálním vyloučením participovat na jejím každodenním životě, čímž se míní přístup ke vzdělání, zaměstnání a kulturnímu a společenskému životu.

K tomu, aby mohly být naplněny výše uvedené principy, nabízí zákon následující zásadní nástroje:

- Každému člověku garantuje bezplatné sociální poradenství.

- Lidem, kteří jsou závislí na pomoci jiného člověka ve zvládnání péče o sebe a v soběstačnosti, bude státem poskytována sociální dávka zvaná příspěvek na péči.

- Lidem, kteří nevládají svou situaci samostatně nebo s pomocí rodiny a jiných blízkých, nabízí velmi pestrou nabídku sociálních služeb, ze které si

mohou svobodně vybírat podle svého uvážení, finančních možností či dalších individuálních preferencí.

- Zákon současně garantuje, že poskytované služby budou pro uživatele bezpečné, profesionální a přizpůsobené potřebám lidí, a to vždy tak, aby v první řadě zachovávaly lidskou důstojnost uživatelů a podporovaly je v aktivním přístupu k životu.

- Zákon také vytváří prostor pro spoluúčasť lidí na procesech rozhodování o rozsahu, druzích a dostupnosti sociálních služeb v jejich obci či kraji.

JAKÉ JSOU DRUHY SOCIÁLNÍCH SLUŽEB A KOMU JSOU URČENY

Nový zákon vymezuje tři základní oblasti služeb:

- Sociální poradenství jako nedílnou součást všech sociálních služeb.

- Služby sociální péče jako služby, jejichž cílem je zabezpečovat základní životní potřeby lidí, kteří nemohou být zajištěny bez péče jiného člověka.

- Služby sociální prevence, které slouží k předcházení a zabránění sociálního vyloučení lidí ohrožených sociálně negativními jevy.

Sociální služby jsou členěny podle místa jejich poskytování:

- Terénní služby jsou poskytovány v prostředí, kde člověk žije, tj. především v domácnosti, v místě, kde pracuje, vzdělává se, nebo tráví volný čas. Jde např. o pečovatelskou službu, osobní asistenci či terénní programy pro ohroženou mládež.

- Za ambulantními službami člověk dochází do specializovaných zařízení, jako jsou např. poradny, denní stacionáře nebo kontaktní centra.

- Pobytové služby jsou poskytovány v zařízeních, kde člověk v určitém obdo-

bu svého života celodenně, resp. celoročně žije. Jedná se především o domovy pro seniory či pro lidi se zdravotním postižením, ale také o tzv. chráněné bydlení pro lidi se zdravotním postižením či o azylové domy.

Nový systém umožní poskytovatelům přesnější vymezení rozsahu služeb, které poskytují, a zároveň dá uživatelům sociálních služeb možnost výběru takového poskytovatele, který nabízí pro uživatele nejvhodnější sociální službu.

Vedle povinně poskytovaných sociálních služeb existují další doplňkové služby, které si bude moci uživatel zvolit a s poskytovatelem sjednat podle svého výběru.

V zařízeních sociálních služeb s pobytovými službami jsou poskytovány sociální služby také lidem se stabilně zhoršeným zdravotním stavem, kterým musí být zajištěna zdravotní péče. Zákon stanovuje poskytovatelům těchto druhů služeb povinnost zajistit potřebnou zdravotní péči.

Každý ze žadatelů o službu si může vybrat pro sebe tu nejvhodnější, která

mu pomůže podpořit vlastní aktivitu vedoucí k řešení nepříznivé situace.

Důležitým principem je možnost kombinace různých druhů služeb a také kombinace služeb s pomocí a podporou ze strany rodiny či jiných lidí.

Mezi služby sociální péče například patří: osobní asistence, pečovatelská služba, tísňová péče, odlehčovací služby, průvodcovské a předčitatelské služby, podpora samostatného bydlení, centra denních služeb, denní a týdenní stacionáře, domovy pro osoby se zdravotním postižením a domovy pro seniory.

Mezi služby sociální prevence např. patří: raná péče, telefonická krizová pomoc, azylové domy, domy na půl cestě, kontaktní centra, krizová pomoc, nízkoprahová zařízení pro děti a mládež, noclehárny, terapeutické komunity a sociální rehabilitace.

(Z brožury Ministerstva práce a sociálních věcí *Stručný průvodce zákonem a sociálních službách*, Praha 2006)

Příště: Budu mít na to vše prostředky?

CM POUŤ 2007

Etapová pěší pouť Levý Hradec – Velehrad po stopách těch, kdo na Moravu a do Čech přinesli víru, jež se konává už od časů totality, se letos koná již po šestadvacáté. Pořádá ji Národní rada Sekulárního františkánského řádu, farnost sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí, farnost Nanebevzetí Panny Marie ve Vranově n. Dyjí aj. Zahájení letošní poutě bylo stanoveno na sobotu 17. února mši svatou v 9.30 hod. v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci.

ETAPY: • I. sobota 17. 2. po mši: Levý

Hradec – Dáblice – Kbely (kostel sv. Alžběty), asi 17 km. • **II. neděle 18. 2.:** Kbely (kostel sv. Alžběty) – Stará Boleslav – Čelákovice, asi 21 km. • **III. sobota 10. 3.:** Čelákovice – Poříčany – Pečky, asi 29 km. • **IV. sobota 14. 4.:** Pečky – Velim – Suchdol, asi 26 km. • **V. sobota 12. 5.:** Suchdol – Vlkaneč, asi 38 km. • **VI. sobota 9. 6.:** Vlkaneč – Česká Bělá, asi 35 km. • **VII. sobota 21. 7.:** Česká Bělá – Žďár nad Sázavou, asi 30 km. • **VIII. sobota 11. 8.:** Žďár nad Sázavou – Ostrov n. Oslavou – Netín, asi 22 km. • **IX. pondělí 20. 8.:** Netín – Velké Meziříčí, asi 9 km.

Navazuje pětidenní Pouť na Velehrad z Velkého Meziříčí. • **X. úterý 21. 8.:** Velké Meziříčí – Tišnov, asi 33 km. • **XI. středa 22. 8.:** Tišnov – Křtiny, asi 33 km. • **XII. čtvrtek 23. srpna:** Křtiny – Milonice, asi 33 km. • **XIII. pátek 24. 8.:** Milonice – Sv. Klimentek – Boršice, asi 28 km. • **XIV. sobota 25. 8.:** Boršice – Velehrad, asi 8 km, mše sv. ve 12 hod.

Kontakty na organizátory pražské větve poutě:

Libor Gottfried: tel. 605 718 128, e-mail: L.Gottfried@seznam.cz – František Reichel: tel. 602 614 332, e-mail: f.reichel@volny.cz (fr)

KOLEDNICKÁ RECIDIVA

Rok se s rokem sešel a my jsme se zase octli – za mřížemi. Otec Kamil věděl, jak nás tam dostat. Pro někoho z nás to byla premiéra, někdo z předloňského roku zlehýnka tušil, do čeho jde.

Bytíz u Příbrami. „Věznice pro výkon trestu odnětí svobody mužů s oddělením specializovaným pro výkon trestu odsouzených s poruchou osobnosti a chování způsobenou užíváním psychotropních látek.“

Jinou volbu sem pravidelně přináší náš milý pater Kamil Vrzal a jeho neméně sympatický kolega ze Svaté Hory, redemptorista Petr Beneš (možná si na něj vzpomenete – loni sloužil mši při výročí posvěcení našeho kostela). A stejně jako v roce 2005 nás pozvali, abychom oživilí vánoční bohoslužbu koledami. Vždyť rok co rok navštěvujeme s pozitivními ohlasy i elděenku v Thomayerově nemocnici a zpěv nacvičujeme měsíc dopředu. A tak jsme se na 27. prosince 2006 opět rádi nechali k návštěvě věznic přemluvit.

Vstupní prohlídka při jakémkoliv návštěvě věznic bývá důkladná. Bohužel odhalí jen to, co nesmíte pronést, a nikoliv to, co nutně potřebujete a nesmíte zapomenout vzít s sebou. Např. noty. V kufru auta jsou na nic. Naštěstí jsme byli teprve na začátku a Kamil je sportovec.

Tentokrát nás místo strohé jídelny uvítala – až na ty mříže – útulná společenská místnost v podkroví. Vězni už tam seděli a zvědavě po nás pokukovali. Někteří se nás pak později ptali, proč jsme tam za nimi vlastně přijeli. Proč? Třeba proto, že Pán Ježíš byl taky vězeň.

Bohoslužbu zahájil otec Kamil, promluvu si vzal na starost pater Petr. Do duše a na tělo.

„Ne, Bůh vám vězňům tady neslibuje, že přílitně anděl, rozrazí dveře, dozorcí že se propadnou někam do Austrálie, věznic spadne a venku na vás bude čekat autobus s plnou nádrží a jako bonus pro každého tučné kapesné. Ne, tohle Bůh neslibuje. Opravdu ne. Každý musí začít sám u sebe, udělat ten první krok. A když se to nepovede, tak znovu a znovu.“

Pokud tuhle promluvu někdo proklímal, tak ho spolehlivě probudilo dunivé „Ěj“ oznamující, že páslí ovce Valaši. Bohoslužbu jsme prokládali koledami a na závěr jsme si dovolili i malý přídavek.

Pak jsme si s vězni ve skupinách povídali. Měli jsme zpočátku trochu trému, ale chlapi byli tak v pohodě, že jsme se po chvíli všichni pořádně rozkecali.

Někteří vězni nám o sobě leccos prozradili. Většina jich tam „bručí“ kvůli drogám. Někdo je tam třeba už i podeváté. Rodina je často na druhém konci republiky. Většinou pro ně ani nemá smysl na svobodě začínat nový život, protože soudní systém je natolik pomalý, že je otázkou půl roku nebo i dvou let, kdy vás ruka zákona znovu čapne za límeček a pošle vás zpátky sedět za další dosud nepotrestaný starý delikt.

Ve vězení je nejhorší nuda, práci dostanete jenom za odměnu. Ostříleným mazákům, kteří prošli věznicemi v celé republice, takže mají slušný přehled, se Bytíz docela líbí.

A jak jsme se „poučili“? Dověděli jsme se např., že koupit se dá i čistý trestní rejstřík. Pokud jste však natolik výkonní, že vás chce nový zaměstnavatel nečekaně povýšit, pak vám prý nepomůže ani ten nejlepší prací prášek. Místo závratné kariéry dlažba.

V soudní síni si určitě dávejte pozor. Občas musíte vzbudit vlastního advokáta.

Praha 4 je skvělá lokalita. Dobře se tu totiž „půjčují“ auta.

Čas neúprosně tlačí, musíme odejít. Evička dostala na památku z moduritu ručně vyrobené zamílované tučňáky s P. F.

Neradi se loučíme. Bylo nám tam docela neuvěřitelně hezky.

Krásné odpoledne završujeme procházkou na zasněžené Makovou horu a večerí v restauraci U Chudáčka. Máme si o čem povídat.

(liiks)

Účastníci výpravy: P. Kamil V., Janička T., Janička C., Janička L., Evička a Standa S., Lukáš K., Pavel K., Olí a Tom H.

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910, 241 490 913
E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz
Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota		16.00	

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.
Mše svatá s doprovodem beatové kapely poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁRNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svatě v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svátost oltářní při mši svatě dvakrát denně, na požádání i jindy.

Svátost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči, Domově důchodců v Sulické ulici a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svátost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společ“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v Sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava. Telefon: 222 963 854.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. **Náklady na vytištění jednoho výtisku činily 20 Kč.**

Redakční uzávěrka příštího čísla Věstníku (k Velikonocům) bude v neděli 11. března 2007 po mši svatě v 10 hod. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu suva.jiri(zavináč)seznam.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).